

Scalpelul

REVISTA C. U. A. S. DIN INSTITUTUL DE MEDICINĂ - TIMIȘOARA - ANUL V - NR. 22 - NOV. 1972

25 DE ANI

„Proletariatul nu poate fi indiferent în problema: monarhie sau republică“

C. MILLE

30 Decembrie 1947. Dată de o importanță covârșitoare pentru destinul țării noastre. În acea zi, de la un capăt la altul al țării, în jurul primăriilor și prefecturilor, pe străzi și în piețe, la sedile centrale și locale ale partidelor și organizațiilor de masă democratice, muncitori, țărani, intelectuali, ostași, bărbați și femei, tineri și vîrstnici își manifestă furtunos bucuria pentru mîndrul titlu de cetățean al Republicii Populare Române. Într-o atmosferă solemnă, Adunarea deputaților edicta primele acte ale puterii republicane. Entuziasmul, stăpîna pretutindeni, dădea expresie hotărîrii poporului român de a-și închina toate forțele întăririi și înfloririi patriei, în fața căreia se deschideau larg perspectivele înfăptuirii orînduirii în care să domnească munca, egalitatea, libertatea.

Prin doborîrea monarhiei a fost împlinită sarcina principală a desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice, lichidîndu-se totodată adinca nepotrivire care exista între conținutul nou al puterii și forma monarhică de stat.

Marcînd cucerirea deplină a puterii de către clasa muncitoare aliată cu țărînimea muncitoare, proclamarea Republicii Populare Române a constituit unul dintre cele mai importante momente ale luptei oamenilor muncii, sub conducerea partidului comunist, pentru transformarea revoluționară a României, pe drumul socialismului. Anii au trecut repede. Și nu sînt prea mulți: douăzeci și cinci. De la monarhia burghezo-moșierească la Republica Socialistă România este însă o întregă epocă istorică, pe care poporul nostru a străbătut-o cu succes sub conducerea Partidului Comunist Român.

Acești ani care au trecut de la proclamarea Republicii au arătat de ce este capabil un popor liber și stăpîn pe soarta sa.

În această perioadă scurtă, capacitatea creatoare, talentul și inițiativa poporului nostru, sub conducerea înțeleaptă a partidului comunist, s-au manifestat în industrializarea socialistă a țării, în transformarea socialistă a agriculturii, a satului, în avîntul științei și culturii, în îmbunătățirea condițiilor de viață ale celor ce muncesc.

În perioada care a urmat imediat evenimentelor de la sfîrșitul anului 1947, într-un număr al ziarului „Știința”, partidul nostru spunea: „La începutul anului 1948, clasa muncitoare a poporului român privește cu încredere înainte. Socialismul nu mai este la noi în țară un ideal îndepărtat, ceva învățat în nori la care visează „idealiștii”, ci este ceva ce începe a se întrevădea, ceva ce putem realiza într-un viitor apropiat prin munca și lupta necurmată a clasei muncitoare, a întregului popor muncitor“.

Astăzi, în preajma aniversării unui sfert de veac a istoricului eveniment de la 30 decembrie 1947, dăruim un gînd pios acelor oameni minunați pe care poate nici nu-i cunoaștem, dar care prin jertfa lor au contribuit la înfăptuirea evenimentului pe care îl vom sărbători în decembrie.

NICOLAE DOROIU
III MG

Maria Bogdan
Luminos :

„In anii de lumină“.
(linogravură)

CÎNT

E clipa măreției, supremei bătălii
Cînd se-nfiripă vise cum n-au mai fost vreodată,
Și cînd spre piscuri-nalte ce-n cale ni s-arată
Urcăm, în mîini și-n inimi cu nobile făclii.
E ora cînd străbunii s-apropie de noi
Ca să ne spună-n șoaptă că-s mindri de nepoți ;
Și că istoria noastră ce-n suflet tu o porți
Nu-i scrisă de oricine, ci-i scrisă de eroi.
E ziua sărbătorii acestui vechi pămînt
Ce proslăvește mina ce-l face să tresară,
Dar mai ales e ziua cînd această țară
Se-naltă-n zbor purtată de cel mai mindru cînt.

PAVEL PUREA

De ce vă iubesc studenții, tov. doctor?

Interviu cu conf. univ.

Dr. PETRE RĂDULESCU

— De ce vă iubesc studenții, tovarășe doctor?

— Întrebarea dvs., sunând ca o afirmație, mă umple de mulțumire, deoarece cred că una din laturile ce trebuie satisfăcute în cadrul relației pedagog-student, o reprezintă tocmai apropierea afectivă. Imi este totuși greu să descifrez ce anume din comportamentul unui dascăl generează afecțiunea studenților cu care lucrează. Mă gândesc că undeva, între imaginea lor despre un cadru didactic universitar și felul meu de a mă manifesta, se întâmplă să existe o suprapunere mai mult sau mai puțin evidentă. În orice caz, cred că în primul rând trebuie să fii sincer, și prin aceeași accesibil sufletului lor tânăr și entuziasmat.

— Mergînd puțin dincolo de această sinceritate, ce credeți că mai aparține acestui „secret” — etichetîndu-l în grabă așa, în a se face un pedagog iubit, și în același timp, înțeles, de cei pe care îi instruieste?

— Nu cred să existe un capitol de pedagogie care să codifice cum să faci să fii iubit de studenții cu care lucrezi. Cred însă că se pot totuși schematiza două linii de conduită: prima, în care caracterul demagogic al renunțării la orice fel de exigență, este inconsistentă în rezultat, atît pe plan uman cît și pe cel al instrucției; a doua în care, pretențios cu tine însuși, ești pretențios și cu cei cu care lucrezi. În această eventualitate, de la bun început nu poți fi agreabil decît celor care se încadrează în acest deziderat. Dincolo de aspectul didacticismului pragmatic, întrebarea dvs. vizează semnificația umană a afecțiunii, pe care reușesc sau nu să o dobîndesc din partea studenților mei. Aici cred că se poate vorbi de un „secret”. Personal, am considerat dintotdeauna că ceea ce poate duce la ruptura, uneori

irreparabilă, dintre un student și cadrul didactic, o reprezintă nesocotirea mîndriei sale personale, aspect important în formarea personalității morale a unui tînr. Din poziția de cadru didactic, uneori fără să-ți dai seama, creezi astfel de conflicte care, fie că se soldează cu implicații ale unor complexe de inferioritate, fie că se manifestă ca o ripostă, cel mai adesea neaparentă, rezultatul fiind întotdeauna același: pierderea legăturii afective și, implicit, reducerea pînă la anulare a eficienței muncii noastre didactice. Dacă admiteți că sint iubit de cei cu care lucrez, aceasta s-ar putea datorita poziției din care îi consider, de sinceră și reală egalitate. Tinerețea sufletească a studenților este un receptacol. Acest fapt trebuie respectat, căci ei așteaptă să primească de la noi, iar noi putem dăruii și rămină ceea ce sintem numai datorită percepției lor.

— Sînteți, înainte de toate, chirurg. Și cum pentru un chirurg pasiunea cea mai mare este, și nu se poate aîtel, chirurgia, vă rugăm să ne vorbiți despre această primă, nobilă pasiune a dvs. De fapt, cînd a început ea?

— În nici un caz nota de gravitate ce care o conferă pasiunea, prin polarizarea aproape exclusivă a afecțiunii, nu am realizat-o de la început.

— În primii ani de studiu am visat să fac biologie, în sensul cel mai larg al cuvîntului: contactul cu clinica m-a făcut să oscilez între medicina internă și neurologie dar, odată ajuns la chirurgie, am făcut tot ceea ce mi-a fost posibil ca să nu o mai părăsesc. Atunci nu eram deloc chirurg, dar probabil că mi-a plăcut. Nu știu ce anume din ea corespunde firii și personalității mele în devenire, pe vremea aceea. Este foarte probabil de a fi fost hotărîtoare șansa de a lucra în preajma unor mari personalități chirurgicale. Acesta a fost drumul fără întoarcere pe care am ajuns să fiu ceea ce sint, un chirurg care-și iubește munca și crede în ea.

— Bănuiesc că, dacă ați fi pus în situația de a vă alege încă o dată un drum în viață, pașii v-ar purta tot spre chirurgie. De ce chirurgia și nu altceva?

— Imi este greu să răspund la această întrebare deoarece practic chirurgia de prea mulți ani, ca să-mi mai pot da seama dacă aș mai fi putut face și altceva. De, aceea, din perspectivă pe care mi-o conferă anii de activitate, cred că, pricum, tot chirurgie aș face. De ce chirurgie și nu altă specialitate? Poate pentru că specificul afectiv terminal al chirurgiei corespunde anumitor laturi ale firii mele sau poate pentru că forma de exprimare chirurgicală corespunde unor înclinații pentru activitatea manuală. În orice caz, întrebarea incită la meditație, din care exclud însă latura declarativ-sentimentală a implicațiilor preocupării față de chirurgie.

— Credeți că pentru a deveni un bun chirurg trebuie să ai calități innăscute, sau ele se dobîndesc pe parcurs?

— Chirurgia nu este numai o profesie, deoarece consider că a fi chirurg devine aproape o condiție morală. Altfel spus, oricine poate face chirurgie, dar a fi chirurg este cu totul altceva. Calitățile innăscute ale unui chirurg sînt comune: o bună sănătate, un temperament echilibrat, o inteligență robustă și manjălitate. Calitatea morală este însă hotărîtoare deoarece ea este cea care-l transformă pe chirurg în medic. Pe acest fond, totul se cîștigă, cu timpul. Prima condiție o reprezintă însă maestrul de la care înveți. Influența celui de la care ai

învățat va dăinui, va fi mai mult sau mai puțin evidentă, dar întotdeauna prezentă. Un chirurg este rezultatul eforturilor convergente ale succesiunii antecesorilor. Chirurgul nu poate fi un auto-didact. Aceasta însă nu neagă valoarea efortului personal care, de altfel, este hotărîtor. Un chirurg bun este în același timp oglinda maestrului său și expresia capacităților lui de devenire.

— Unui chirurg nu i este dat să cunoască numai și numai succese. De multe ori are anumite momente care, sînt sigur, ar dori să se rezolve altele de cum decurg ele în realitate. De bună seamă că și dvs. ați avut un astfel de moment. Ați regretat atunci că sînteți chirurg, și că tocmai dvs. sînteți omul căruia i se cerea rezolvarea acestui moment?

— Da, dar într-un sens cu totul particular, legat nu de chirurgie în sine, cît mai ales de limitele ei. Este regretul neputinței pentru salvarea unui bolnav, sentiment pe care-l are orice medic, este regretul în cazurile pierdute, este regretul ineficienței puterilor tale. A regreta însă că ești chirurg constituie însă propria-ți renegare în ceea ce te privește că om și în ceea ce omul din tine frizează idealul de existență. De aceea, cred că nici un chirurg nu poate regreta de a fi ajuns ceea ce este, după cum cred că măreția acestei profesii rezidă în faptul că își ia puterea din tot ceea ce simți în situația de care aminteați.

— Ce credeți că trebuie să posede un tînr care vrea să îmbrățișeze chirurgia și cui nu i-ați recomanda-o?

— În primul rînd să posede tinerețe în sensurile ei biologice și morale cele mai autentice, să dorească să devină chirurg și să nu uite că odată pătruns pe acest drum, în viața lui nu va mai fi loc, pe același plan și cu aceeași intensitate de solicitare, pentru nici o altă preocupare. Ea cere să i te dăruiești în întregime. Orice tînr poate aspira la cariera chirurgicală și cred că numai un maestru are dreptul și datoria morală ca, după o perioadă de observare, să atragă atenția celor nepregătiți, îndrumîndu-i către specialitățile corespunzătoare calităților lor.

— Sîntem informați că lucrați, sau chiar ați terminat elaborarea unui volum de patologie chirurgicală. Ce tratează de fapt această lucrare și cui îi este adresată?

— Mă bucură și mă măgulește faptul că activitatea mea vă preocupă, și mă miră că, cu toată discreția mea, ați reușit să aflați acest lucru.

Tema aleasă este de patologie venoasă periferică. Alegerea nu este întâmplătoare deoarece am crescut sub îndrumarea prof. P. Brînzeu al cărui elev sint și, în modul cel mai natural, m-am angajat și eu pe același drum. Lucrarea este de utilitate practică și se adresează medicilor generaliști și chirurgilor care se preocupă de bolile venelor membrilor inferioare.

— Părăsind puțin această interesantă discuție despre chirurgie și revenind la tineri, la studenții pe care îi întâlniți pe stradă, la operă sau cinematograful, ori aici în sa'oaane, lîngă patul bolnavilor, vă surprinde ceva nou în gîndirea, comportamentul lor? Le este ceva caracteristic?

— Problema pe care mi-o puneți este pasionantă și necesită meditație: vîrsta studenților mei este mereu aceeași, pe cînd a mea crește an de an. Cînd mi-am început cariera didactică, studenții mei aveau vîrsta mea, sau chiar o depășeau, pe cînd acum sint de vîrsta părinților lor.

Problema este destul de complicată deoarece ei sînt în această relație constantă înscrisă pe abscisă, eu, din necesități pedagogice, trebuie să decurg asimptotic dar, și aici este toată tristețea, fără a mai putea vreodată să sper că o mai întîlnesc. Ceea ce este îmbucurător pentru mine, îl constituie faptul că noul aduce cu sine, de fiecare dată, aspirațiile tinereții. Iar ceea ce surprind eu ca o schimbare proprie tinerilor din promoțiile actuale este o conștiință mai clară asupra rosturilor lor, o înțelegere sinceră a responsabilității lor sociale. Apoi, îi văd mai senini, poate mai direcți și mai ales îi văd că au înțeles ce trebuie să dăruiești vieții ca apoi să-i poți cere înapoi.

— O ultimă întrebare... Dacă ne-ați putea da un sfat, doar unul singur, care ar fi el?

— Tinerii să fie credincioși tinereții lor și să aspire ca, mai presus de orice, să fie oameni. Pentru că au toate condițiile social-istorice de a se comporta ca atare.

Interviu realizat de
HILDEGARD HORNATSCHEK

DE VEGHE LA GRANIȚA FIINȚĂ-NEFIINȚĂ

Interviu acordat de dr. anestezist STO AN VIRGIL

Am înțeles pentru prima clipă dragostea pentru oameni a fiecărui medic.

Am înțeles, și mi s-a părut firească bucuria resimțită de cel care își vede finalitatea credinței sale. Pentru noi — alinarea suferinței. Dar există o specialitate a medicinei în care nu mai este vorba doar de alinare. Ci de viață, dragoste, moarte. În care cele trei se succed năvalnic, și-al căror destin e vegheat de niște oameni. Căroră le dedicăm, cu prețuire, aceste rînduri.

— În ce constă ineditul gesturilor dvs. tăcute dar hotărîtoare pentru mersul înainte al vieții ori pentru, i-am putea spune, bucuria vieții?

— Atributele „tăcut” și „hotărîtor” caracterizează însăși atmosfera sălii de operație. Apariția anesteziei și reanimării ca specialitate bine definită, nu a făcut decît să accentueze aceste atribute.

a) a aprofundat limitele „tăcerii intraoperatorii”. Prelînd de la chirurg responsabilitatea funcțiilor vitale ale bolnavului operat, l-a degrevat pe operator de urmărirea continuă a stării bolnavului și a reacției sale la actul operator, de menținerea permanentă a unui nivel de analgezie suportabil pentru bolnavul operat. În prezent, chirurgul este preocupat în exclusivitate de „plaga operatorie” iar operația unui incident sau accident intraoperator nu mai duce la alertarea întregului personal din sala de operație. Medicul de la capul bolnavului își are rolul tocmai în a preveni aceste accidente sau incidente și a interveni prompt la apariția lor, fără a se mai ajunge la aceea nedorită agitație existentă altădată în astfel de momente.

b) gestul medicului anestezist — reanimator poate fi „hotărîtor” din două puncte de vedere:

— nu de puține ori prezența sau absența unui asemenea „gest” duce la salvarea sau, respectiv — la pierderea unei vieți. Aceasta nu înseamnă decît obligativitatea noastră de a urmări în mod permanent și cu cea mai mare atenție funcțiile vitale ale bolnavului de pe masa de operație. Pentru că „gestul” este hotărîtor în evitarea unui ac-

(Continuare în pag. a III-a)

Nouă, oamenilor

Îți mulțumesc pentru flacăra furată din Soare, din care și eu am luat.

Te admir, Omule, pentru Barnard, Eminescu, Rodin și te judec pentru Vietnam, foame și Hiroșima.

Te slăvesc pentru curajul de a-ți trăi era și urăsc ura ce-o crești semenilor tăi.

Iert copacul tău sterp, pentru că tot Pămîntul îl crește și te iubesc pentru jertfa dăruirii de sine.

Te înțeleg cînd iubesti cerul albastru și mama și patria! mă închin sevei — iubire crescută din tine,

Și pentru toate astea îți mulțumesc!

ANA BERCEA

cident sau chiar în salvarea unei vieți, nu mai dacă este făcut la timp.

— Al doilea aspect al atributului de reanimator, îl consider a fi hotărâtor în chiar dezvoltarea chirurgiei și a chirurgului însuși — care, ca posibilități de realizare și de comportament, este un mare beneficiar. Și aici nu mă pot abține de a nu aminti butada lui KÜSS (citată de Crivda) care, referitor la condițiile chirurgicale din trecut, spunea că existau unele intervenții în care bolnavul suporta mai bine operația decât chirurgul care o executa.

— Un medic nu poate fi decât bun. Nu are dreptul a fi altfel.

Ce calități considerați că trebuie să aibă un medic reanimator — anestezișt?

— Reanimarea și anestezia cer, spune profesorul HERMANN la primul Congres de anesteziologie de la Lyon, o cultură medicală în general științifică în domenii atât de variate, încât cele mai sintetice spirite cu greu le pot governa.

După prof. Burghele „anesteziștul — reanimator va trebui să știe: să ventileze și să curarizeze un tetanos în serviciul de contagioase, să sedeze un delirium tremens în psihiatrie, să efectueze o analgezie obstetrică, să desocheze un traumatizat în urgență, să administreze o narcoză profundă unui fracturat pentru a fi redus sub ecran, una superficială pentru o explorare endoscopică, un blocaj cu novocaină în serviciul de consultații, să hidrateze și să reechilibreze un sugar cu vărsături incoercibile, să reanimeze un infarct, o comă, o sincopă, să fixeze cantitatea de plasmă într-o asură, alimentația pe sonda nazală la un neoplasm de cardiac”.

Calitatea de bază ar fi o deosebit de temeinică și multilaterală pregătire profesională. Mai mult decât în alte specialități, la această calitate mai sînt necesare de adăugat o judecată rapidă, reflexe vii și capacitate de

acțiune în funcție de cerințele de moment ale bolnavului. Și, în sfîrșit, tot printre calitățile necesare medicului anestezișt-reanimator (și nu pe ultimul plan), s-ar afla și o rezistență fizică și psihică deosebită.

— În liniștea semnificativă a fiecărei săli de operație, cel mai simplu gest devine precis și unicul posibil. V-ați simțit vreodată singur, în accepțiunea cea mai uman posibilă a cuvîntului, în clipele de răscruce pe care le vegheați?

— În sala de operație, în general, nu te poți simți singur. Intervenția chirurgicală este o muncă de echipă unde fiecare își are rolul lui bine determinat, toți urmărind de fapt același țel final. Cu toate acestea, ai momente în care chiar component al echipei fiind, te simți absolut singur: este vorba de împrejurările dramatice (din păcate nu excepțional de rare), cînd îți dai seama că viața bolnavului depinde în exclusivitate de tine în acel moment. De insuccesul sau succesul tău în aceste momente depinde rămînerea ta „singur” zile sau săptămîni întregi, sau reintegrarea ta rapidă în echipa amintită.

— Ce relații se nasc între medicul reanimator, apărător al integrității inimii și creierului, puncte terminus ale vieții, și chirurg, în cursul aceluiași ritual pe care-l oficiați?

— Spuneam că în sala de operație muncă este o echipă. În cadrul acesteia, relațiile nu pot fi decât de perfectă colaborare, avînd în vedere țelul comun urmărit. Privite din punct de vedere deontologic, relațiile respective ar mai suporta încă îmbunătățiri.

— Cu ce altă profesie ați putea asemăna ceea ce faceți dv. zi și noapte, fixînd ca termen de comparație rapiditatea cu care situația vă cere să luați o hotărîre, uneori cutremurătoare și unicitate și, dacă vreți, marea responsabilitate pe care o aveți?

— Îmi este greu să fac asemănări între profesii diferite, fiecare dintre ele necesită

o serie de calități, printre care de multe ori și rapiditatea de acțiune și responsabilitate. Cineva ne-a numit odată „cascadorii medicinei”...

— De ce vă este teamă, sau, și mai bine, de ce vă mai poate fi teamă acum, domnule doctor?

— De uzura psihică și fizică, interență frecventelor ore, zile sau nopți trăite „la mare tensiune”!

— În ce situație ați fost cel mai emoționat?

— În mult prea multe situații pentru a le putea descrie în cadrul interviului de față. Emoția este o brană obișnuită a medicului anestezișt-reanimator.

— Mi-aduc aminte de eforturile, de data asta fizice, pe care le-ați făcut ca să salvați un tînăr cu o plagă tăiată și care ajunsese pînă la inimă; cu toată intervenția de urgență, a urmat o gravă hemoragie, însoțită de stop cardiac.

Ce latură a personalității dv. a fost solicitată cel mai mult în acele clipe?

— Am amintit anterior de cele două aspecte (psihic și fizic) ale rezistenței biologice. Ambele sînt solicitate maximal și în special cel psihic.

— Ați fost pus adesea în situații limită. Situații care, uneori, prin aspra lege a firii, v-au depășit.

Cum vă simțiți atunci, după epuizarea mijloacelor limită, adresate unor situații limită?

— Drumul unui medic și, în special, al unui anestezișt — reanimator nu este presărat numai cu petale de trandafiri. De foarte multe ori, de prea multe ori, nu dai decît peste spini; vei trece peste ei, îți vei pansa apoi rănilor și vei merge mai departe.

— Satisfacțiile pe care le aveți sînt dintre supremele. Dar eșecurile, într-o astfel de profesiune, pentru a putea fi trecute, necesită o personalitate bine echilibrată.

In ce vă regăsiți încrederea, domnule doctor, în asemenea momente? În singurătate? În natură? În oameni?

— În mine însumi.

— De fapt, ce vă impresionează cel mai mult la oameni?

— Multe. Privit din punct de vedere strict al specialității mele (care de fapt face obiectul interviului de față), sînt impresionat de nemărginita încredere pe care o au în posibilitățile noastre (adesea minime) de a vindeca și mai ales de a salva.

— Ce înseamnă dăruire?

— Dăruirea profesională înseamnă a uita că nu locuiești la spital, că poate ai familie, copii, obligații sociale, nevoie de odihnă și relaxare.

— Dar simplitate?

— A nu-ți face un titlu de glorie dacă realizezi cele de mai sus.

— „Există oare vreun medic care să se fi sustras acestui fel de angoasă și de surprindere care naște din sentimentul de fiecare zi că moartea se găsește atît de aproape de viață?” — se întreba odată J. Hamburger. Sîntem dintre pușinii și sînteți dintre pușinii care se află și lup-tă la granița ființă-neființă.

Ce sentiment vă trezește gîndul că sînteți o avangardă a vieții?

— „Avangarda vieții”, este, cred eu, cam prea mult spus. Avangarda vieții pe plan medical o realizează serviciile de obstetrică. Noi, reanimatorii, sîntem, dacă vreți, un fel de „ariergardă a vieții”. Noi căutăm (cu mai mult sau mai puțin succes) să oprim destrămarea acesteia, să ne agățăm de singurul eventual firușor care a mai rămas, să căutăm cea mai mică sau poate infimă șansă de a păstra sau readuce pulsațiile inimii, și pentru aceasta avem uneori cele mai mari satisfacții, din păcate acestea fiind încă în etapa actuală mult mai rare decît le-am dorit nu numai noi, medicii anesteziști — reanimatori, ci noi oamenii.

CRISAN HORIA
anul V M. Gen.

O CLIPĂ ÎN MIJLOCUL NOSTRU...

Interviu cu profesor doctor NICOLAE DRAGOMIR

Decanul Facultății de medicină generală și pediatrie

Intrebare: Tov. prof. Dragomir, am fost impresionat odată cînd ați vorbit de autorul cărții „Jurnal la morile de vînt”. Erau în cuvintele dumneavoastră mîndrie, dar parcă și puțină tristețe. Nu credeți că cei ce se pregătesc să devină medici, ar trebui să facă și o „școală” a abnegației, a curajului, poate chiar „a renunțării”, toate pentru a fi de folos omului bolnav?

Răspuns: Uneori idealizăm trecutul nu prea îndepărtat dar nu avem perspectiva prezentului. Departe de a spune că studenții de azi nu au idealuri, ocaziile de manifestare sînt poate mai rare, în timp ce perspectiva înobilează unele fapte, poate pe cele mai simple și mai firești.

M-am referit atunci la acea deziluzie de energie, la acea dăruire și generozitate spontană a tineretului, la acțiunile lui pentru țară la care e întotdeauna sensibil și entuziast, toate acestea emoționează și au valoare de simbol. La acestea m-am gîndit și cînd am vorbit de Caius Mihăilă. El a trecut peste grija comodă a repartizării într-un loc „cald” unde putea satisface, fără mari neazuri, doar nevoile materiale. A trecut peste toate, vrînd să realizeze mai mult ca tînăr medic, cu toate cunoștințele pe care școala i le-a dat. Mă refeream în același timp și la ceea ce noi nu am dat

generației lui Caius Mihăilă, o pregătire mai adîncă pentru viața socială. Una e să spui cuvinte frumoase în amfiteatru, la diferite ocazii solemne, studentului în anul I sau celui ce părăsește facultatea, și alta e să-l înarmez pentru viață, să-l formezi caracterul, pentru că viața nu merge întotdeauna pe roze, nu toți oamenii sînt ca profesorii care te-au învățat carte, nu toate dorințele personale se prefac în fapte.

Pînă și fenomenele naturale excesive, primăvara, ploile, pot constitui obstacole în calea omului obișnuit, în timp ce în fața unui tînăr dornic să se realizeze sînt simple intemperii. Și nu mă gîndesc numai la Caius Mihăilă care și-a exprimat gîndurile într-o carte, „Jurnal la morile de vînt”, ci și la alți mulți absolvenți legați de locul lor de muncă prin mii de fibre nevăzute. Aș da cîteva exemple, căci nu puțin sînt absolvenții care, cu ocazia întîlnirii la 10-20 ani, mărturisesc că nu pot și nu vor să plece din locul lor de muncă pentru că nu au terminat dispensarul sau alte obiective de interes social. L-aș cita pe dr. Lambing care a fost sufletul activităților culturale în institutul în care a fost student și care nu prin puțină muncă a construit un dispensar model, dr. Stoichescu Liviu care a reușit să organizeze o circumscripție și un

dispensar cu toată dotarea. Și mulți alții

Intrebare: Sînteți de foarte multă vreme profesor. Ați cunoscut generații de studenți, le cunoașteți bine problemele, bucuriile, impasurile.

Totuși, se deosebesc studenții de astăzi de cei de altădată?

Răspuns: Studenții de azi se deosebesc de cei de altădată și se aseamănă în același timp. Referitor la studentul în medicină constat că întotdeauna a existat un număr apreciabil de studenți buni și foarte buni care au îmbinat în mod armonios activitatea obștească cu activitatea profesională.

Studenții sînt ascultători, răspund tuturor chemărilor, dar e nevoie de mai multă inițiativă, de mai mult entuziasm tineresc.

Intrebare: Ce le recomandați?

Răspuns: N-aș putea să recomand studenților de azi decît ca idealul fiecăruia să se unească cu idealul comun al poporului nostru.

Intrebare: A apărut nu de mu. în „Forum” un articol al D-voastră despre „Învățămîntul medical integrat”. Puteți să ne vorbiți și nouă puțin despre acest sistem de învățămînt?

Răspuns: Învățămîntul integrat ar fi o metodă pedagogică de instruire eficientă a studenților. În conținutul învățămîntului integrat, așa cum a fost preconizat, intră numeroase condiții de spațiu, dotare, număr de studenți, și e valabil în special pentru instituturile noi înființate cu această destinație.

Pentru că nu se poate face în formă ideală la noi, încercăm să venim în sprijinul studenților pentru anumite capitole de curs, în diverse discipline, prin prezentarea unificată a problemelor de bază, prin lecțiile pluridisciplinare, printr-o intensificare a studiului și muncii practice a studentului, a deprinderii de a executa cu mîna proprie o serie de tehnici. Disciplinele din anii precliniți vor trebui să folosească în permanență examenele clinice și referiri la problemele de clinică, epidemiologie, protecția muncii, profilaxia bolilor. Deci va fi nevoie de o

pătrundere mai adîncă a fiziologului, a biochimistului, a fiziopatologului în clinică.

Mă gîndesc că exemplificarea și experimentarea de la fiziologie se poate face la patul bolnavului, în anumite cazuri (tensiunea arterială, spirometrie, oscilografia, E.K.G.), metabolismul bazal, formulele leucocitare, V.S.H.).

Intrebare: Mi se pare totuși că acest nou tip de învățămînt se bazează pe vechiul sistem de „învățămînt cu temă”.

Dvs., tovarășe profesor, cum vedeți desfășurarea învățămîntului medical în viitor la noi?

Răspuns: Partea slabă a învățămîntului integrat este că nu e precedat de o însușire prealabilă a noțiunilor de bază. Nu se poate face integrarea unor discipline fără o cunoaștere solidă a acestor noțiuni. Învățămîntul medical va trebui cît mai strîns legat de practică încă din anul I. El trebuie simplificat, cultura generală pe care studentul o obține va trebui confruntată în permanență cu ceea ce știe și ceea ce poate să facă practic fiecare student în parte, adică să știe cum se va rezolva fiecare caz concret. Vor fi mai multe stagii în clinică și în special în policlinică și chiar stagii în mediul rural.

Intrebare: Spuneți în articolul amintit despre deplasarea activității studentului mai mult spre ambulatoriu, spre centrul de sănătate. Ce avantaje pentru „pregătirea morală” a viitorului medic de circumscripție ar avea această acțiune?

Răspuns: Aceasta dă mai multă încredere absolventului în forțele lui, îl face mai apt de a lucra independent, va avea mai multă răspundere și va fi cînd trebuie să apeleze la ajutor calificat.

Intrebare: Care este, după dumneavoastră, condiția unui prestigiu mereu înalt al noțiunii de medic?

Răspuns: Prestigiul medicului este dat de activitatea sa practică, de muncă plină de abnegație, de cultura sa medicală, dar mai ales de devotamentul față de bolnav, pe care nu trebuie să-l trădeze sau să-l dezamăgească niciodată.

MARIANA VASILE
III MG

Bună dimineața

Bună dimineața, păduri de mesteceni!
Bună dimineața, cariatide vegetale!
Palide luminări înfipte în policandre de lut,
Citate festive ce ardeți cu vîrful în jos,
Spre miezul fierbinte al Terrei,
Bună dimineața.

CRISTIAN FURNICA

CIBERNETICA

Expunere la Săptămîna medicală balcanică, 17-25 sept. 1972

Dr. Grigore Angelescu

Din complexitatea utilizării ordinarilor în medicină, rezolvarea problemelor de diagnostic automatizate reprezintă etapa cea mai laborioasă. Modelul colectivului din Arad rezervat în prezent bolilor gastro-duodenale a fost elaborat în mod special, pentru calculatoarele din țara noastră IRIS 50, apreciindu-se că, prin introducerea tuturor informațiilor, prin Fișa medicală va exista o eficiență deosebită și economie de rulare, medicii dispunând rapid de prediagnostic. Extinderea la toate domeniile de patologie se poate realiza în doi ani, cu o muncă bine condusă și riguros planificată. Trecurile de la stadiile experimentale la folosirea în practica curentă sau în anchete pe mari colectivități impune pregătirea cadrelor de informaticieni și analiști și alocări de fonduri pentru achitarea contractelor cu Centrele de calcul.

Este o mare satisfacție pentru noi că avem posibilitatea ca la această reuniune de prestigiu să prezentăm proiectele și modelul nostru. Alături de studii similare din țara noastră și cu experiența câștigată aici sintem convinși că am început trecerea de la medicina clasică spre cibernetizare, în spiritul efortului internațional.

În 1969, la Colocviul internațional de la Bruxelles, cercetătorii finlandezi au comunicat rezultatele anchetelor a 200.000 bolnavi ale căror date au fost prelucrate (tratate) de computer.

Acesta este sensul real al alertei noastre, în dorința de a-și ajunge și completa. MODARD II este un sistem de programare pentru diagnostice stadiale și dinamice. Este destul de greu ca în 10 minute să putem demonstra eficiența programării pe calculator și toate etapele de lucru. Noi vă stăm la dispoziție cu toate datele suplimentare pentru o colaborare fructuoasă, atât la spitalul din Arad sau la C.T.C.E. Timișoara.

Sintem convinși că înființarea unor „centre pilot” și schimburi de experiență sistematice și periodice în toate țările balcanice vor duce la rezultate progresive, ce vor fi raportate la viitoarele sesiuni.

Principii de lucru pentru prelucrarea informațiilor în vederea programării pe calculatorul electronic spre realizarea unor diagnostice stadiale și dinamice

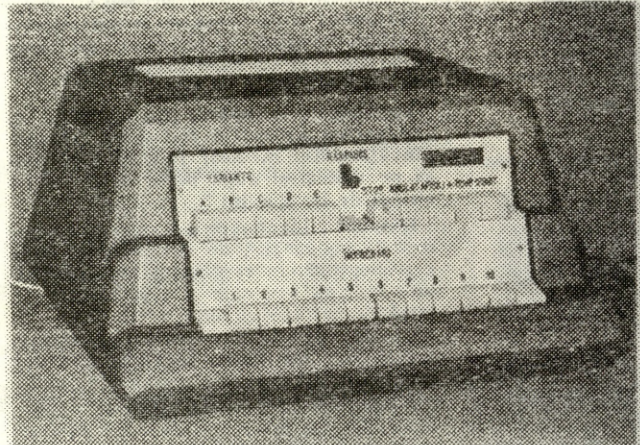
Dr. Grig. Angelescu, ing. N. Mihălaș, dr. P. Romanu, dr. M. Stoinescu, ing. Radu Stoinescu și dr. Mihai Angelescu
Spitalul județean de adulți Arad (director dr. Simu Gh.)
Centrul teritorial de calcul electronic (director ing. W. Löwenfeld)

REZUMAT: Utilizarea calculatoarelor în scop diagnostic trebuie să fie precedată și asociată cu un efort de organizare a unificării nomenclaturii, stadializare anatomo-clinică a bolilor și sindroamelor morfo-funcționale și selecționarea algoritmilor riguroși, în vederea pregătirii „informațiilor de intrare”, pentru fiecare metodă de investigație cuplată cu datele de analiză și istoricul bolii.

Indexarea și codificarea informațiilor, stabilirea priorității pe criteriul de frecvență și semnificație, — de la cunoscutele „semne patognomonice” caracteristice până la cele comune — este o altă etapă.

Fișa medicală va conține informații grupate iterativ, după examinarea cibernetică, pe care calculatorul le compară cu cele introduse și stocate în memoria lui.

MODARD I, după verificări repetate pe calculatorul IRIS 50, — reprezintă un model capabil de extindere în toate domeniile patologiei și permite

Mașină electronică pentru examinarea studenților. Asist univ. dr. I. Nagy și colaboratorii — I.M.T.

diagnostice stadiale și dinamice, rezonate sau incerte, în raport cu informațiile introduse. Utilizarea calculatoarelor electronice în medicină este polivalentă și s-a impus spectacu-

los în ultimii trei ani, trecându-se de la programarea gestiunii administrativ-financiare la stocarea și dirijarea fluxului bolnavilor, prediagnostic matematice, controlarea și dirijarea terapiei intensive, până la citirea automată a E.K.G., E.E.G., a filmelor radiografice, ajungându-se în final la modele de diagnostice dinamice și stadiale.

Aceste realizări au fost posibile, prin prospectivări metodice, schimbarea de optică, investigații cibernetice și dialoguri permanente între medici, analiști, programatori și matematicieni.

Răspunsurile calculatorului sînt în funcție de valoarea informațiilor stocate, de gruparea lor prioritară, de crearea algoritmilor riguroși și de anticiparea logică a răspunsurilor ce se așteaptă.

Informațiile (simptomele și datele paraclinice) pentru a putea fi teaurizate în memoria calculatorului, trebuie prelucrate. Această pregătire impune o instrucție obligatorie și competentă în informatică, experiență temeinică în medicină, onestitate și multă pasiune.

Etapele obligatorii de prelucrare a informațiilor au fost folosite de toate colectivele din lume. Calculatorul nu poate fabrica diagnostice, el nu gădește, dar are marea calitate de a învăța mereu din experiența acumulată, de a analiza și compara informațiile, „amplificînd inteligența omului”. Calculatorul face 100.000 operații pe secundă și tipărește la imprimantă 10.000 de semne pe minut. Răspunsurile lui sînt clare și în raport cu valoarea datelor pe care i le-am comunicat.

Nu este o simplă întîmplare că, în țara noastră, primele modele în medicină au fost concepute de colective studentești, întruncit receptivitatea la NOU va aparține todeauna tineretului.

Medicina cibernetică, care va intra cu pași repezi în practica curentă, pentru a înlocui munca de rutină și examinările de serie, (adesea formale), cu investigații program și obligativitatea urmării iterative a unui plan, în vederea completării fișei tip, va rezolva integral

rilor răspunderii” vor fi pozitive și meritorii, acolo unde medicii au rezolvat pregătirea informațiilor împreună cu analiștii specializați în probleme de organizare sanitară, de către comisiile de informatică de pe lângă U.S.S.M. și centrele teritoriale de calcul electronic. În multe probleme nu se vor putea lua decizii concrete și rapide în viitorii doi-trei ani, fără ajutorul calculatorului electronic, începînd cu analizele de morbiditate, planificarea medicamentelor și utilajelor, atitudinii prompte în incompatibilități terapeutice, în intoxicații etc.

Uluitoarea dinamică a numărului de calculatoare din lume este semnificativă: 25 în 1953, 80.500 în 1968, 550.000 în 1980. Mașinile sînt conduse de oameni, iar rezultatele obținute

interpretate tot de oameni. Dar pentru realizarea unor echipe pertinente, medicii trebuie să aibă dialoguri permanente cu inginerii, să se organizeze cursuri de instrucție comună, pentru a se putea vorbi un limbaj adecvat. Numai astfel lecțiile de propedeutică vor putea cuprinde și ore de informatică. În viitorul cincinal se va putea elabora o altă semiologie, semiologia cibernetică, în care „semnele patognomonice, vor avea prioritate numai în raport de sediul procesului anatomo-patologic, de stadiul bolii, de frecvența și calculele probabilității. Etapele medicale, actul terapeutic, intervenția chirurgicală utilă nu se pot indica corect fără această remaniere și reevaluare a interpretării informațiilor în alegerea celei mai bune interpretări.

GRUPAREA NOZOGRAFICĂ ȘI STADIALĂ A ULCERULUI GASTRO-DUODENAL ȘI CANCERULUI — CODIFICARE DUPĂ „INDEXUL CU CINCI CIFRE”.

MODARD 2 cu șase metode de investigații cuplate cu anamneza și istoricul bolii și nouă grupări prioritare.

ULCER GASTRIC

Stadiul I (acut, florid — cu nișă)	74315.4
Stadiul II (cicatrizat)	74324
Stadiul III (cronic acutizat)	74335
Stadiul IV (complicat cu stenoză pilorică)	7454
Stadiul IV (complicat cu perigastrită)	74055
Stadiul IV (ulcer penetrant)	74365
Stadiul IV (complicat cu perforație)	74075

ULCER DUODENAL

Stadiul I (complex preulceros)	75910
Stadiul II (florid cu nișă)	75625.1
Stadiul III (cronic)	75635.0
Stadiul IV (complicat cu peribulbită)	75635.0
Stadiul IV (complicat cu perforație)	75655.1

CANCER GASTRIC

Cancerul cardiac, stadiul I	76125.3
Cancerul cardiac, stadiul II	76125.3
Cancerul cardiac, stadiul III-IV	76135.6
Cancerul corpului gastric, stadiul I	76355.3
Cancerul corpului gastric, stadiul II	76355.4
Cancerul corpului gastric, stadiul III-IV	76365.6
Cancerul antropiloric, stadiul I	76465.3
Cancerul antropiloric, stadiul II	76485.4
Cancerul antropiloric, stadiul III-IV	76495.4

Primele două cifre indică grupa de boli stadializate, a treia sediul procesului anatomo-patologic, a patra stadiul, iar a cincea și eventual a șasea, după punct, metodele optime de investigație care au permis diagnosticul pozitiv (rezonant).

Graficul alăturat cuprinde o parte din gruparea bolilor stomacului și duodenului, stabilizate și codificate după indexul cu cinci cifre. Informațiile au fost codificate, prin abreviațiuni în litere mari și indexate alfabetic, pentru ca ulterior să fie aranjate într-un catalog, care este consultat în vederea completării Fișei Medicale. Toate aceste operațiuni sînt posibile numai după ce s-au respectat primele etape, care însumează „începutul începutului”

Experiența modelului de la Arad și concretizările practice ale „Mesei Rotunde din martie 1972” vor fi permanente actuale, pentru orice domeniu de patologie, susceptibil de îmbunătățiri. De la primele scheme, pentru împărțirea bolilor și sindroamelor gastro-duodenale și consultarea unei bibliografii complexe la nivel mondial, până la realizarea fișei medicale — totul a fost gîndit pe principii logice, verificat în colaborare cu inginerii.

Pentru alte specialități și chiar în domeniul tubului digestiv se va putea folosi tot limbajul COBOL sau combinat cu ASIRIS, sau FORTRAN, sau chiar în „limbajul mașină”, pentru obținerea rezultatelor dorite, în ce privește interpretarea automată a E.E.G., E.K.G., a datelor de morbiditate etc.

Esencial este să știm cum se pot formula întrebările și ce va putea calculatorul răspunde.

CONCLUZII. — Tactica și strategia elaborării unui model de programare pe calculatorul electronic trebuie să fie obligatorii asociate, cu un efort deosebit de informație multilaterală, de organizare planificată a fiecărei etape și de o schimbare de optică, în ce privește cibernetizarea medicinei.

Forțele de muncă și efortul financiar pentru fiecare perioadă de dezvoltare a modelului este util să fie conturate precis de la început.

MODARD I a realizat o legătură eficientă între generații, trecîndu-se peste multe obstacole, pentru unanimitate de gîndire și limbaj comun între medici și ingineri. El va fi permanent actual și aplicabil în toate domeniile patologiei.

Prelucrarea informațiilor pentru limbajul calculatorului s-a făcut după principii logice, accesibile ușor medicilor, prin raționamente dialectice și cibernetice, cu interrelații între metode și conexiune inversă, prin concretizarea anticipărilor inițiale.

Dincolo de ochii zilei

Dincolo de ochii zilei
S-au căscat în mine amintirile,
Degetele crispate ale adevărului
Șoapta dorinței, iubirile
Unei copilării uitate.
Dincolo de ochii zilei
Am întrezărit șoapta uimirii,
Gîndul golit de istorie,
golit de speranțe.
Gîndul pur. Gîndul copilului
pipăind traspărențele
unei fericiri prezente.
Dincolo de ochii zilei
s-au căscat în mine
...ochii nopților.

CRISTIAN FURNICA

Metodologia pregătirii informațiilor, în vederea codificării și programării pe calculatorul electronic

„Modelul colectivului Arad”. MODARD 1, a început ca un proiect, sub orientarea concluziilor Colocviului de la Bruxelles din septembrie 1969. Viziunea modelului și etapele de lucru au fost fixate și urmărite punct cu punct, iar realizarea anticipărilor de modelare pe calculator a fost concretizată printr-un dialog permanent.

Etapele de pregătire și prelucrare a informațiilor s-au dezvoltat după cum urmează:

1. — Definirea și unificarea nomenclaturii clasice — tradiționale, aprecierea semnelor fundamentale, care ar caracteriza un proces atomo-clinic sau sindrom morfo-funcțional.

2. — Indexarea în repertoare alfabetice a informațiilor obținute din anamneză, istoricul bolii, examenul clinic și investigațiile paraclinice. S-au obținut astfel elemente caracteristice calitative și cantitative și aprecieri precise a asamblurilor nozologice.

3. — Colectarea tuturor informațiilor și codificarea lor prin abreviațiuni, pentru fiecare metodă mai sus menționată, urmata de gruparea lor prioritară. Este ceea ce în S.U.A. s-a denumit „Modulul de decizie” în sistemul CDSS (IMB), publicat în 1972 și de care nici nu puteam avea cunoștință în 1970. Această fișă cu titlul în codul cu 5 cifre, care caracterizează boala sau sindromul, cuprinde: 50 de pătrățele („căsuțe”), numărul metodei de investigație, specificul metodelor și trei grupe de prioritate a informațiilor: caracteristice, principale și comune. Cele 50 de fișe au fost

verificate de analist, apoi trecute pe cartelele tip de la calculator care au fost perforate de operatoarele după indicațiile prestabilite și apoi introduse pe calculator, pentru stocare în memorie și realizarea fișierului simptomelor, fișierului bolii și fișierului bolnavi.

Acaste etape medicale sînt caracterizate permanent prin construirea algoritmilor riguroși care stabilesc totalitatea operațiilor logice, într-o ordine dată strict și uniform formulată și care duc la rezolvarea problemelor.

După 18 luni a început construirea fișei medicale, prin care datele bolnavilor sînt comparate în bloc de mașină cu informațiile teaurizate. Și aceasta este o altă latură de originalitate, eficiență și economie, pe care o reprezintă MODARD 1.

Acum, în mai 1972, după experiențele și realizările Centrului de Calcul din Timișoara va fi mult ușurată munca echipelor care vor lucra și în alte domenii de patologie.

MODARD 1 este susceptibil de îmbunătățiri și corecții, dar nediscutabil ca esență, a concepției și realizării logice. Toată experiența noastră a fost difuzată fără nici-o rezervă la 50 de colective din țară, începînd cu: Academia de Științe Medicale, apoi la diferite reuniuni științifice în Arad, Tg. Jiu, Timișoara și București.

DISCUȚII

„Modelul colectivului Arad” de codificare și programare pe calculatorul electronic a bolilor stomacului și duodenului,

pentru diagnostice stadiale și dinamice a fost realizat prin respectarea unei metodologii în etape.

Verificarea programelor și controlarea datelor medicale, prelucrate pentru limbajul calculatorului a fost plină de învățăminte.

Informațiile (simptomele) comune s-au dovedit cu valoare practică limitată și calculatorul nu a primit aceste date la mai mult de 10 boli.

La MODARD 1, diagnosticele (rezonate) s-au obținut cu 3 informații caracteristice sau 6 informații principale la toate cele 9 metode de investigație, la care se adaugă și anamneza cu istoricul bolii.

Dacă numărul sau valoarea prioritară a informațiilor nu a atins plafonul obligatoriu, cu eventualele lui variante, diagnosticul tipărit în cod la imprimantă a fost incert. Stimulările de fișe care le-am făcut au fost inspirate din activitatea curentă și investigații de din spital și policlinică.

La MODARD 2 prioritatea informațiilor va fi stabilită pe 9 categorii, pentru obținerea unor diagnostice de finețe în ce privește stadiul și sediul. Trebuie reținut că valoarea datelor obținute prin calculator este în funcție de semnificație, numărul și pregătirea corectă a informațiilor.

Computerul scutește medicul de munca de rutină, comunicîndu-i rapid prediagnosticul sau diagnosticul diferențial, după cum el a dorit și a stabilit (prin schemele logice, programe și organigrame) cu inginerul analist și programator Perfectionarea programelor va duce la diagnostice integrale automatizate și standardizate, în locul unui tratament arbitrar sau haotic.

Dar pînă atunci, informațiile trebuie teaurizate și „băncile de date medicale” vor fi tot așa de utile, ca cele din economie și industrie.

Fiecare zi și fiecare oră care trece inefficient din punct de vedere al stringerii și analizei logice a informațiilor, a stabilirii priorităților și criteriilor

nozologice — este o mare pierdere pentru patrimoniul nostru științific. Noi nu putem copia pe alții și nu putem imprumuta modele sau sisteme elaborate în alte țări.

COLECTIVUL MODARD

Dicționar de termeni

Explicația noțiunilor fundamentale apărute din interacțiunea dintre medic-calculator electronic

1) MODELUL este o structură ideală, care asigură criteriul de comparare și evaluare, formulîndu-se soluții ideale.

2) MODARD = modelul colectivului Arad.

3) PRIORITATE (pondere) a unei informații-simptom este valoarea ierarhică sau semnificația practică pentru diagnostic — rezultată prin analiza logică, experiența interpretării, calitatea semiologică superioară și în raport cu celelalte semne și statistica matematică.

Unele semne patognomonice nu pot avea prioritate (superioară), decît în corelație cu alte date. Celula canceroasă pune dg. de cancer, dar diagnosticul stadial îl precizează radiologia și eventual examenul gastroscopic.

4) REPERTOARUL este un catalog sau dicționar de informații indexate alfabetic, definite precis și acceptate obligatoriu, în etapa actuală de propuneri pentru unificarea nomenclaturii, necesare pentru modelarea patologiei pe calculatorul electronic.

5) DIAGNOSTICUL STADIAL exprimă gradul de evoluție al procesului anatomo-clinic în timp, permițînd indicarea progresiunii sau regresiei.

6) CRITERII DE DIAGNOSTIC CIBERNETIC: indicarea precisă a informațiilor obținute printr-o examinare iterativă, cu respectarea riguroasă a investigațiilor și datelor prealabile din anamneză, istoricul bolii și examinarea clinică, cu mișcări obligatorii ca în Taylorism.

Informațiile prezente sînt bifate, FIȘA MEDICALĂ predată operatorului, calculatorul urmînd să le analizeze și să le compare cu cele teaurizate pentru stabilirea prediagnosticului sau alte indicații.

7) MICRODIAGNOSTICUL este un diagnostic elementar, în faza de tratare a informațiilor în primele programe de sortare de către computer și comparare cu cele din memorie.

8) Diagnosticul după metodă este de fapt concluzia provizorie a unui grup de informații izolate: ex. clinic, laborator, radiologie.

9) DIAGNOSTICUL REZONAT (pozitiv) prin metode cumulate, listîndurile permițînd precizarea metodei optime, care l-a formulat.

10) PRAG LOGIC SAU NIVEL DE INFORMAȚII este calitatea datelor teaurizate, volumul și conținutul FIȘEI MEDICALE și valoarea Dg prin formule matematice.

Rolul complex al femeii în societate

Cartea Mathildei Niel „Le drame de la liberation de la femme” este o apariție rară pentru că răspunde la unele din problemele mari ale secolului nostru, nu numai pentru că femeile alcătuiesc jumătate din omenire, dar și pentru că eliberarea și emanciparea lor este un proces deosebit de complex în care acționează factori multipli.

Deși autoarea nu e marxistă, ea militază în cadrul „Institutului omului” din Paris; Mathilda Niel luptă pentru un dialog deschis între toți cei preocupați de destinul uman în lumea contemporană, acțiunile și lucrările sale sînt străbătute de ideile nobile și generoase ale umanismului.

Se vorbește în această lucrare despre situația femeii în lumea occidentală, despre aparenta egalitate cu bărbații căci, deși femeile circulă liber, conduc mașini, lucrează în uzine și birouri, aleg și sînt alese, nu sînt egale cu bărbații.

Și inegalitatea aceasta nu e numai o stare de fapt ci o stare de spirit, o deprindere.

Și concluzia adevărată asupra acestei probleme e că: „nici-un bărbat și nici-o femeie nu pot fi cu adevărat liberi și egali într-o societate fondată pe ierarhie, competiție, război...”

Din perioada matriarhală, cînd femeia era respectată ca „incarnarea fecundității”, femeia n-a fost considerată persoană umană.

Și apoi, în antichitate, apare mitul superiorității bărbatului, mit persistent care intronează ideea de virilitate, forță fizică, viață, putere creatoare. Și femeia începe să simbolizeze răul,

păcatul și izvorul tuturor suferințelor (vezi tentația Evei).

Și situația ajunsese astfel că Ifigenia lui Euripide îi spunea lui Achile că „viața unui singur bărbat sub soare e mai prețioasă decît aceea a mii de femei...”

Doamna Niel subliniază că lipsa oricărui dialog între sexe duce la transformarea femeii în lucru, pe care-l poți cumpăra, de care te poți debarasa după folosire. Și astfel, în Roma republicană, femeia era considerată „sex slab” care se supunea autorității absolute a lui „Pater Familias”, fără critică.

Situația durează așa pînă înspre secolul al XVIII-lea cînd,

odată cu răspîndirea ideilor generoase de libertate ale lui Montesquieu, Diderot, d'Alambert, se recunoaște egalitatea femeii cu bărbatul și, printr-un vast material documentar, Mathilde Niel demonstrează participarea și rolul femeii în acțiuni și mișcări sociale revoluționare, cu obiective specifice eliberării femeii sau pentru înscăunarea unor condiții mai umane de viață pentru toți membrii societății.

În 1702, Elisabeth Mellet fondează la Londra primul cotidian modern, The Daily Courant; în 1789 multe femei participă la Revoluție, grupîndu-se în cluburi: „Club feminin des Citoyennes patriots” fondat de

Etta Palms, „Club républicaines revolutionnaires”, fondat de Rose Lacombe. Olympe de Gouges, care a sfîrșit mai tîrziu pe eșafod, a publicat declarația drepturilor femeii și ale cetățenilor, în care lansează formula: „dacă femeia are dreptul să urce pe eșafod, ea are de asemenea dreptul să urce la tribună”.

Și în continuare, Mathilde Niel dezbate o problemă de largă rezonanță etică și literară privind virilitatea și contrariul său, feminitatea.

În literatură, chiar și scriitorii de talia lui André Malraux și André Maurois se conformează imaginii tradiționale a femini-

ității identificată cu pasivitatea, slăbiciunea, prostia.

„În femeia instruită Balzac vede un monstru: „Aș iubi mai curînd o femeie cu barbă decît o femeie cu știință”.

Se mai pune problema dragostei, înțeleasă de autoare ca o relație afectivă strînsă, ce întărește personalitățile tocmai unindu-le, nu ca entități ci ca personalități.

Și concluzia e că, între bărbați și femei, „diferențele sînt minime în raport cu tot ceea ce îi apropie ca ființe umane”, avînd deopotrivă nevoia de a se uni cu lumea prin cunoaștere, creație, literatură, artă, muncă, dragoste și prietenie. Problema dezalienării femeii și legată de problema mentalității bărbatului, ea cere o revoluție a raporturilor umane, o schimbare a relațiilor sociale.

Femeia zilelor noastre se înalță tot mai sus, în lupta pentru o dezvoltare multilaterală a personalității ei, luptînd în toate cot la cot cu bărbații.

Dezvoltarea uriașă a științei și tehnicii influențează și procesul de instrucție și formare profesională. Esențial pentru afirmarea posibilităților creatoare ale femeii este desigur accesul la toate formele și gradele de învățămînt.

Și în țara noastră, în școli, în universități, la muncă, femeia este alături de bărbat, dezbate și rezolvă probleme. Și parcă mai minunată decît toate mi se pare lupta femeii în alb, pentru viață, pentru oameni.

Pentru că, medic sau nu, femeia a știut întotdeauna, cu tact și răbdare, să aline suferința. Femeia în alb a pătruns în cel mai îndepărtat colț de țară, unde, cu voință, seriozitate și pasiune, își face datoria de om și cetățean al societății noastre, vindicînd, învingînd „bărbătește” durerea și boala.

MARIANA VASILE
III M.G.

Opinii ferme ale studenților, ale responsabilității

Sunt dese momentele în care ne-e dat să te-nâlnești cu inițiative care te surprind prin ineditul, valoarea și subtilul care le generează. După cum sunt dese clipele în care mintea de a ti stuaent își găsește justificarea în identificarea cu etanul tineresc al înfăptuirilor spre mai utii spre mai bunos, spre mai pu, în însăși conștiința tinerilor noștri colegi. Și fără să vrei investesti în aceste aprecieri multă dragoste, nemămurate sentimente frumoase și tot fără să vrei, îți rămâne libertatea de a ti consient doar de faptul că unei astre de aprecieri dat studenților mediciniști ai dreptul să pretinzi și multă responsabilitate. Dăruie. Și pasiune. Care să răzbată din tot ceea ce înfăptuiesc ei, și care să existe independente de toată doza de subiectivism pe care ti folosit-o în apreciere.

Și, din ascunsul gând de a avea cit de aproape sistem de realitate de cit curaj ai opiniei și de ce tei de climat se bucură studentii institutului nostru în activitatea de asociatie, am participat la una dintre formele superioare ale activității lor. Conferința la nivel de facultate. Și nu numai pentru aceasta.

O primă impresie, plăcută de altfel, ti-a făcut-o largă participare a studenților la această prestigioasă tribună a opiniei lor la înaltul forum al retrospectivității, pe baza experienței acumulate a beneficiilor activității de asociatie mai fructuoase, mai strins legate de preocupările întregului nostru tineret în ansamblu, ale întregului popor.

Prima parte a Conferinței a cuprins-o prezentarea dării de seamă de către Președintele AS al Facultății de medicină generală și pediatrie, studentul din anul IV Dan Poenaru. Relevind detaliat aspecte multiple ale activității asociației studențești pe anul universitar precedent, raportul a constituit o bună premiză a discuțiilor purtate ulterior, fapt care constituie și subiectul acestor vinăuri modul în care reușesc studenții noștri să abordeze, să înțeleagă și, mai ales, să participe nemijlocit la complexul proces al dezvoltării personalității lor. Și iată că aceste discuții, bazate pe date concrete ale anului universitar precedent s-au dovedit fructuoase prilezind, așa cum o doream, de altfel, manifestarea unor opinii ferme, responsabile.

A vorbit studentul din anul VI M. Gen., Furnică Cristian, eminent activist al vieții de asociatie din I.M.T., un bun student în cuvântarea sa, imaginea creată participanților a fost aceea a unui tânăr de-

plin preocupat de bunul mers al procesului de învățămînt de formarea unor cadre medicale cu o înaltă pregătire profesională, a unor cetățeni cu o personalitate deplin formată, subliniind rolul coordonator, în viața de student, al Asociației studențești, de ridicare a gradului de conștiință al fiecărui tânăr cu privire la fapte care, uneori, le trece cu vederea. Vorbitorul și-a manifestat nemulțumirea față de unele măsuri administrative de natură să împietzeze eficiența activității practice măsuri care, în cazul neînțelegerii de către studenți a adevăratului lor rol în procesul creșterii responsabilității față de cunoașterea profesiei prin-e abordare matură a sarcinilor ridică-ii continue a nivelului cunoștințelor de specialitate, riscă să se transforme în simple formalisme. O cum cu toate excepțiile încă existente, dar care vor dispărea prin însuși anacronismul lor, studenții noștri, în marea lor majoritate, înțeleg și aprobă cu satisfacție rolul și menirea unei cit mai intense pregătiri practice în spital, problema deschisă de vorbitor a interesat și stimulat discuțiile următoare. Vorbitorul s-a reținut apoi la condițiile de funcționare a bibliotecii institutului, adresînd o notă critică acestora solicitînd acestui deziderat alăturîndu-i-se, de altfel, în cursul următoarelor luări de cuvînt, numeroși alți vorbitori, luarea unor măsuri menite să faciliteze accesul și informarea studenților la biblioteca institutului. În încheiere vorbitorul a adresat un călduros apel participanților la Conferință, proaspeților noștri colegi din anul I de a participa la toate formele de activitate cultural-educativă inițiate de către și pentru studenți, întregind în felul acesta orizontul spiritual al intelectualității de mîine. Aplauzele și reacția sînt au dovedit valoarea opiniilor și autenticitatea problemelor puse în discuție de către studentul Furnică Cristian.

A luat apoi cuvîntul o reprezentantă a studenților din anul I. Primită cu căldură de către participanții la Conferință, aceasta și-a dovedit forța de convingere prin modul matur de abordare a problemelor care se pun merent celor care fac primii pași în viața universitară, cu atât mai mult cu cit se referă la unele aspecte valabile și pentru colegii mai mari, cum ar fi relațiile student-colegialitate cărora s-ar părea că, din păcate, aceștia din urmă nu le dau importanța cuvenită. Este vorba de manualele de anatomie și cursurile de biochimie care, datorită tirajului mic,

sînt revîndute, după trecerea examenelor, studenților din anii mai mici la prețuri mult superioare valorii lor. Cu acest prilej, s-a făcut apel și la conducerea catedrelor respective, privind îmbunătățirea satisfacerii dezideratului de bază al studenților mediciniști, un studiu individual efectiv, cu eficiență maximă.

Studentul Lucian Negruțiu, din anul V M. Gen., în scurta dar substanțială sa abocutare, a adresat un călduros apel reprezentanților studenților în Consiliul profesoral, acela de a fi mai activi în forumul în care ne reprezentăm, în vederea unui cit mai valoros învățămînt superior medical.

Printre numeroși alți vorbitori, a luat cuvîntul și reprezentantul Organizației UTC de la Liceul „C. Diaconovici Loga”. S-a dovedit cu acest prilej utilitatea stabilirii unor legături mai strînse între organizațiile de tineret din licee, întreprinderi și institute de învățămînt superior, pentru coordonarea activității tuturor tinerilor în spiritul înaltei responsabilități față de etapa actuală a dezvoltării construcției socialiste în patria noastră.

În încheierea Conferinței, alături de alte cadre didactice cu importante funcții de răspundere în coordonarea activității studenților pe tărîm profesional, politic, social-obștesc, a luat cuvîntul conf. dr. Gh. Băcanu, prodecan al Facultății de medicină generală și pediatrie, care și-a manifestat satisfacția față de înaltul spirit de răspundere care caracterizează activitatea și atitudinea studenților mediciniști, care caracterizează activitățile și acțiunile asociației lor. A dezvoltat apoi participanților la Conferință din valoroasa experiență a tinerilor din generația sa, exemple mobilizatoare pentru reale și prestigioase elanuri creatoare ale tinerilor studenților României socialiste.

Pe deplin atașati programului de săurire a noii orînduiri, a unei noi conștiințe, pe măsura înaltelor comandamente ale partidului și statului nostru cu privire la contribuția adusă de întregul nostru tineret la triumful socialismului, studenții Institutului de medicină din Timișoara, organizația lor revoluționară, au dovedit cu acest prilej că fermitatea, curajul opiniei deschise, responsabilitatea în a-și privi rolul și contribuția la bunăstarea întregului popor le sînt caracteristice.

OBSERVATOR
anul V

Pionierul artei cinetice - SOTO

Arta, indiferent de domeniu ar aborda ea, a fost și rămîne o modalitate sinceră, umană, minunată, de exprimare a sufletului vieții.

Arta modernă încearcă să cuprindă, să exprime prin modalități caracteristice, uneori foarte strănii chiar — realitățile epocii contemporane, multitudinea de problemelor puse de contextul unui proces economic și social insesizabil de rapid.

Jésus — Raphaël Soto — este unul din pionierii artei cinetice, artă ce pare a se impune din ce în ce mai pregnant între multitudinea exprimărilor artistice actuale.

După cum declară Soto — menirea artei sale este de a evidenția faptul că trăim în spațiu, în universul perpetuu mobil al unei existențe efemere.

Admirînd o pictură în maniera frescelor secolului XV, privitorul rămîne întotdeauna în fața, înainte unei opere, un observator al acesteia. Soto a prezentat la Paris, în 1970, o expoziție recapitulativă a creațiilor sale și, după cum însuși afirmă, el a dat un nou sens artei,

modului de interpretare și de pătrundere a mesajului acesteia: privind „Penetrabilul”, ansamblu ce ocupă, ce invadează spațiul, (500 m²), privitorul se simte în interiorul creației, în miezul esenței acesteia.

Sentimentul încercat este firesc și apare ca o urmare evidentă a interpătrunderii ei între omul contemporan și abstractele noțiuni existente, de spațiu — timp — materie.

Ultima lucrare a lui Soto „Penetrabilul” — uriaș — prezentat în aer liber, cea mai mare lucrare vreodată realizată — a provocat indiscutabil un șoc salutar, — căci arta actuală, ca și știința, anexează spațiul cosmic, universul infinit.

Personalitatea pregnantă a lui Soto a stîrnit nu numai un interes artistic remarcabil, dar și o realizare practică menită să înfrumusețeze viața noastră de zi cu zi. După zeci de expoziții prin nenumărate orașe europene: Roma, Milano, Berna, Bruxelles, Amsterdam, uriașele lucrări (25 m. înălțime) își vor găsi sta-

bilitatea ornamentînd noile clădiri ale UNESCO, o uzină de lângă München, o instituție bancară din S.U.A., precum și multe alte obiective la Caracas, New York etc.

Universalitatea lui Soto nu este o simplă întîmplare a unei soarte norocoase, viața i-a arătat din plin toate tainele ei descoperite prin prisma unei munci imense din fragedă copilărie și nu lipsită de neazuri și greutăți.

Simplu păstor pe meleagurile Orenocului — Soto și-a descoperit talentul, forța de creație, sub razele unui soare torid, cultivarea lui a urmat apoi cu multe ore de trudă, de voință și perseverență.

Arta sa — evoluția rapidă pe care au cunoscut-o concepțiile sale artistice, nu este nici ea o simplă joacă a destinului, Soto fiind un profund cunoscător al bazelor, principiilor artei moderne — a impresionismului, cubismului dar, în special, fiind pătruns de spiritul cu totul nou de percepție a fluidității și materialității naturii, de cuprindere intensă psihică, a noțiunilor de spațialitate și temporalitate.

Ceea ce și-a dorit Soto a fost „umilirea formei” — și a reușit crearea unor efecte cu totul deosebite în lucrările sale încă din 1954 — cînd s-a ocupat în special de op-art.

Materialul utilizat — plexiglasul, i-a conferit avantajele unei prezențe transparente, care i-a permis realizarea structurilor cinetice prin care a reușit să sugereze ideea de formare și dezagregare continuă a maselor.

În fața unor astfel de opere, Paul Klee afirmă că observatorul se simte direct cuprins în vârtejul senzațiilor, efectelor produse de universul creat de Soto, de structurile infinite și legitice.

Soto va străbate veacurile alături de operele sale ce încearcă să se desprindă de limitele cuprinderii minții omenești, opere ce sugerează o respirație largă de la infinitul îndepărtat spre infinitul apropiat, opere menite să plaseze omul în miezul naturii, al universului nesfîrșit.

VERONICA COREANU
III. M. G.

Sonet

Loin des yeux, loin du coeur.

Atunci am prețuit prea mult privirea-ți de castană.
Purta în ea căldură de cămin.

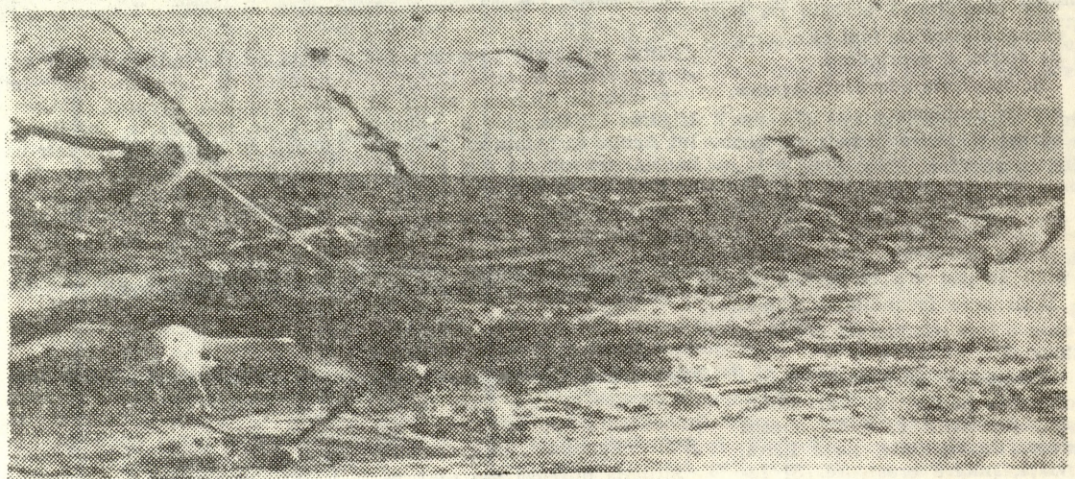
Stîmna de absint, — întunecat venin —,
Uitarea, azi, coboară ca o mană.

Mincam din ochii Tău. Cumplită hrană!
Durerea îmi scăldam în gol și în suspin
tăcut și-ajund ca tăul carpatin...
Uitarea-ți azi balsamul de pe rană.

Ai înviat, o clipă, și vrei a spune totul
Dar, ce-ai de spus mai simte cineva?
Mai spune, oare, ceva mortul?

Mai spune, oare, azi, ceva, privirea Ta?
Dar ochii ăia mari, aprinși, „portul
nădejdi”, mai spun ceva?

ENEA GHIURȚA

Cîntecul zborului...

MAGISTRU ȘI DISCIPOLI

Interviu cu prof. dr. doc.
IOAN COTĂESCU

Sub o aparentă disociere și chiar sub un întimplător aparent, se evidențiază rigoarea de concepții, arta îmbinării, a condensării și reconvertibilității timpului. Prof. dr. doc. IOAN COTĂESCU, șeful catedrei de fiziologie normală și patologică a Institutului de medicină din Timișoara oferă ocazia unor conversații de o sevă strălucitoare, cu replici științifice.

— Care a fost primul pas în această nobilă muncă de creație, în acest nucleu în care inteligența, implinită cu conștiințozitatea de a lucra zilnic la ceva nou, se îngemănează într-un tot unitar?

— Idealul nu este o revelație, nu te naști cu el, idealul se învață, îl descoperi cu timpul. Idealul ți-l formezi în copilărie, în adolescență, crești în umbra idealului. Pasiunea cîștigată din timpul liceului pentru cunoașterea mecanismului intim al fenomenului patologic a hotărât alegerea carierei mele.

— De ce v-a plăcut fiziopatologia și, din vastitatea domeniului de care vă ocupați, cărei lucruri îi dedicați mai mult din orele dv. de lucru?

— Orientarea spre fiziopatologie se explică prin faptul că e disciplina care permite înțelegerea desfășurării mecanismelor îmbolnăvirii și a posibilității aplicării unui tratament profilactic și curativ cât mai eficient. Din sfera largă a problemelor abordabile ale disciplinei m-a atras mai ales studiul rolului sistemului nervos în patologie și al mecanismelor metabolice ale proceselor fiziologice celulare și supracelulare normale și patologice.

— Pînă în prezent ați editat o serie de cărți de specialitate; v-am ruga, dacă vreți, să ni le reamintiți?

— Prima lucrare de fiziopatologie „Electrocardiograma în mecanismul normal și patologic al bătăii inimii”, în 1943, reprezintă și prima carte de electrocardiografie din țara noastră. Am publicat, la scurt interval, un „Memento medical”, destinat medicilor tineri (1945) și o broșură despre Penicilină (1946). A urmat publicarea rezultatelor obținute în cele două mari probleme abordate experimental; peste 60 de articole care au apărut în revistele de specialitate din țară și străinătate. Toată experiența acumulată prin cercetările experimentale și clinice, confruntate cu datele din literatură, a servit la realizarea a trei lucrări importante: „Materia vie”, ed. II, 1968, în care sînt expuse aspecte cu caracter biologic general ale mecanismelor metabolice, ale proceselor fiziologice;

— vol. Fiziologia celulară normală și patologică, apărut în Ed. Medicală 1971, monografie originală și prima de acest gen din lume; nefiind vorba de o fiziologie generală cu caracter biologic general ci, efectiv, de o lucrare care se adresează medicilor, în care e vorba de fiziologia normală și patologică a celulelor din corpul omenesc, bazată pe un foarte bogat material original, rezultat din cercetările mele și ale colaboratorilor mei, în mai bine de douăzeci de ani;

— Fiziopatologia, manual-tratat, Ed. didactică și pedagogică, 1971, care, față de lucrările similare străine, conține și fiziopatologie generală care, la rîndul ei, începe cu fiziopatologia celulară. M-am străduit să fie o lucrare cât mai completă. Este primul manual-tratat de fiziopatologie românesc și se adresează nu numai studenților ci și medicilor. Din această cauză cuprinde și fiziopatologia sistemului nervos, capitol de obicei omis din lucrările străine. Țin să menționez că lucrarea include și priceperea a numeroși colaboratori care și-au însușit vederile mele.

— La ce lucrați în prezent?

— Lucrarea intitulată „Sîngele normal și patologic” reprezintă forma lărgită a unei lucrări apărute în 1969 în colecția Orizonturi, Ed. Enciclopedică, intitulată „Sîngele omului”. Ediția a II-a, mult lărgită, apare în Editura Facla și cuprinde fiziopatologia integrală a sîngelui, atît a elementelor figurate cît și a plasmei sanguine. Data apariției, probabil decembrie 1972.

O lucrare despre „geneza vieții”, cu caracter biologic general are intenția de a avea o adresabilitate largă: prima parte va cuprinde noțiuni despre viu și neviu, iar în partea a doua, cea mai plauzibilă ipoteză actuală cu privire la apariția vieții pe pămînt. În lucrarea proiectată pentru Ed. Medicală, „Condiția biologică în medicină”, încerc să exprim mai larg mecanismele trecerii de la starea de boală, parametrii care permit aprecierea „condiției biologice”, mecanismele alterării și remediile posibile. În final va fi vorba de posibilitatea păstrării „condiției biologice” și „recondiționării biologice” prin „terapie enbiotică” și „farmacoterapie de protecție polivalentă”. Lucrarea cuprinde date originale legate de rezultatele obținute deja în industria grea prelucrătoare.

— Cum ați avut posibilitatea să atingeți hotarele unei activități atît de puțin obișnuite?

- 1). Medicina te poate pasiona dacă nu întîmpini greutăți în continua acumulare a cît mai mult cunoștințe. În această privință nu am decît meritul de a fi folosit și antrenat o posibilitate dată.
- 2). Am înțeles, încă din timpul anilor de facultate, importanța cunoașterii cît mai amănunțite a domeniilor de graniță și, în primul rînd, a chimiei fizice.
- 3). Am încercat, pe cît posibil, să corespund titlului de doctor în medicină și chirurgie.
- 4). Am avut de timpuriu posibilitatea de a-mi lămurii o serie de necunoscute prin experimentare și observație proprie.
- 5). Nu am făcut și nu am inițiat nici o cercetare decît dacă prin ea căpătăm răspuns la o problemă de ordin practic.
- 6). M-am străduit să folosesc din plin dialectica marxistă ca instrument de cercetare (așa se explică și articolele publicate în Revista de filozofie).

7) În fine, nu am socotit niciodată că nu mai am ce învăța, indiferent în ce domeniu, dar aceasta nu m-a împiedicat de a fi prudent în acceptarea datelor publicate și insuficient susținute de fapte clare.

— Obișnuți să îmbogățiți an de an cursul predat studenților cu cele mai recente date. Ce semnificație atribuiți acestor măsuri în folosul studenților?

— Datele noi sînt acceptate numai în măsura în care contribuie la înțelegerea mai clară a mecanismelor patologice. Independent de numărul acestor date, în fiecare an m-am străduit să fac un curs mai bun. Din această cauză cursul ex-catedra a fost și va fi mereu a'tul, și nu cred să ajung vreodată la o formă care să mă mulțumească.

— Ce satisfacții v-a oferit munca dv.?

— Multe, dar principala, succesul metodelor de protecție biologică ca mijloc de terapie preventivă aplicabilă în masă-satisfacție supremă dacă aceste metode vor fi generalizate și vor profita cît mai repede și în primul rînd cei care lucrează în industria grea extractivă și prelucrătoare.

— După ce vă conduceți în general în viață, în realizările dv. de pînă acum?

— Cred că răspunsul nu este ușor pentru că, odată cu acumularea de cunoștințe, se schimbă și concepțiile și țelurile. Pe fondul permanent al dorinței de a nu fi trăit inutil, și de a fi demn de maestrul meu, prof. dr. Fr. I. Rainer, în prezent întrevăd posibilitatea ca de munca mea să beneficieze toți cei care trebuie să facă față unor solicitări funcționale, fizice sau psihice susținute.

— Se preconizează tot mai mult o din ce în ce mai strînsă legătură între profesor și student, o legătură creatoare în folosul ambelor părți. Condiția esențială e ca acest deziderat să se realizeze mai bine, mai rapid...

— Am răspuns întotdeauna cu plăcere ori de cîte ori am fost solicitat, cu mențiunea că aceasta se întîmplă rar.

— Ce alte pasiuni aveți în afară de „marca pasiune”?

— Vioara și tenisul de masă.

— Știință-științific, noțiuni de circulație din ce în ce mai largă, prin omniprezența lor în viața fiecărui individ, dau naștere la fel de fel de comentarii, mai mult sau mai puțin avizate. Ținînd seama de limitele fiziologice ale cunoașterii, de efectele exploziei informaționale asupra posibilităților de transmitere a cunoștințelor, de preocupările oamenilor de știință de a fundamenta o știință a științei, de a soluționa destinul științei, credeți că asimptota cunoașterii umane poate fi limitată?

— Cred că trebuie făcută o distincție între tendința de atingere a identității dintre realitatea obiectivă și imaginea ei subiectivă, și posibilitatea reală de a epuiza cunoașterea mecanismelor invizibile ale lumii vizibile. S-ar putea ca un spiridus, cunoscător al realității absolute, să facă haz de strădanile multor cercetători care, ajunși în posesia adevărului absolut în anumite direcții de cunoaștere, continuă să încerce să descopere ce nu mai e de descoperit, pentru că nu există posibilitatea de a sesiza momentul în care imaginea subiectivă e identică realității. Pentru noi, cunoașterea rămîne un proces infinit în toate direcțiile, iar spiridusul care ne-ar putea spune cînd să ne oprim nu există...

Interviu consemnat de:
MARIANA GHERMAN
III M.G.

Avalanșei informaționale — o viteză rapidă de citire

Condiție esențială și premiză a cercetării științifice de valoare și a realizării de ordin tehnic, informația și documentarea cîștigă în importanță, cu fiecare nouă descoperire și nou progres al gîndirii umane. În aplicativitate se vedește pregnant o informare riguroasă și fundamentată care să întemeieze verigile constitutive care leagă practica de multitudinea datelor teoretice existente și a căror tendință este de evidentă extindere.

În medicină acest sens e ușor inteligibil, o anumită terapie aparținînd unei anumite ramuri medicale, făcînd posibilă găsirea de mijloace capabile să oprească o boală într-un anumit stadiu, care să ofere premise pentru o evoluție spre vindecare, sau chiar redarea stării de sănătate — totuși fiind necesar să se rezolve într-un timp scurt de la descoperirea metodei terapeutice, fenomenul interesînd sănătatea individului și, implicit, a colectivității.

Trecînd în revistă metodologia clasică de informare, remarcăm că stabilirea unor contacte directe cu specialiștii și oamenii de știință care lucrează într-o anumită specialitate, într-un domeniu de cercetare sau aplicativ, constituie una din primele forme de comunicare informațională, și se tinde din ce în ce mai mult la extinderea acestei metode pe plan mondial.

Consultarea revistelor de titluri reprezintă o soluție superioară metodei prece-

dente, fiind o cucerire a informaticii moderne, practicabilă în principal pentru rezolvarea documentării general-curente. Avînd o apariție lunară, revistele de titluri au caracteristică fundamentală semnalaarea operativă și rapidă a lucrărilor documentare. Avantajul lor, comparativ cu al revistelor de referate, rezidă din faptul că, eliminînd referatele, întîrzierile în semnalaare, una din problemele acute ale crizei informării este redusă la minimum. Informarea temeinică curentă prin consultarea revistelor de titluri poate fi satisfăcută în măsura în care subiectele sînt de actualitate și intră în tematica periodicelor.

Consultarea tradiționalelor reviste de referate și a indexurilor aparținînd acestora, reprezintă actualmente instrumentul informațional cel mai frecvent folosit de cercetători în special în scopul de cercetare retrospectivă a literaturii tematice respective. Aceste reviste sînt însă folosite și ca modalități de informare curentă, intrînd în categoria publicațiilor secundare, întîrzierile în apariția lor făcîndu-le improprie pentru a intra în categoria publicațiilor primare. Numărul publicațiilor de acest gen reușește doar o acoperire parțială a cîtorva domenii de cunoștințe, medicina avîndu-și locul bine precizat, pe specialități, în acest complex de materiale, pe plan mondial numărul titlurilor revistelor de referate depășind în prezent 1.800, de orientare multidisciplinară.

Centrul de documentare al Consiliului Național de Cercetare (C.N.R.S.) editează un buletin de semnalare cuprinzînd peste 400.000 referate anual, iar sistemul de documentare nucleară Euratom elaborează 40 de buletine în care se publică pe an 1.000.000 de rezumate. Valoarea informativă a revistelor de referate este în funcție de acoperirea domeniului respectiv, de calificarea, tematica, calitatea indexării și a referatelor, precum și de operativitatea sau viteza de semnalaare. La viteza actuală de publicare a informațiilor, marile reviste de referate nu mai pot acoperi decît incomplet domeniile de specialitate, ajungîndu-se la un decalaj marcant, de la cîteva luni pînă la un an pentru semnalaarea lucrării. Cercetarea bibliografică pe baza acestor reviste fiind o operație laborioasă, uneori e nevoie ca pentru o singură informație, cu diversele ei implicații, să fie consultate mai multe reviste de referate. Prezentînd aceste inconveniente, revistele de referate mari

fac ca folosirea lor să fie limitată în instituțiile de cercetare, organe de informare sau biblioteci; ele nu mai reprezintă astăzi un instrument perfect de lucru și în nici un caz nu mai pot rămîne singura cale de identificare a informațiilor tematice.

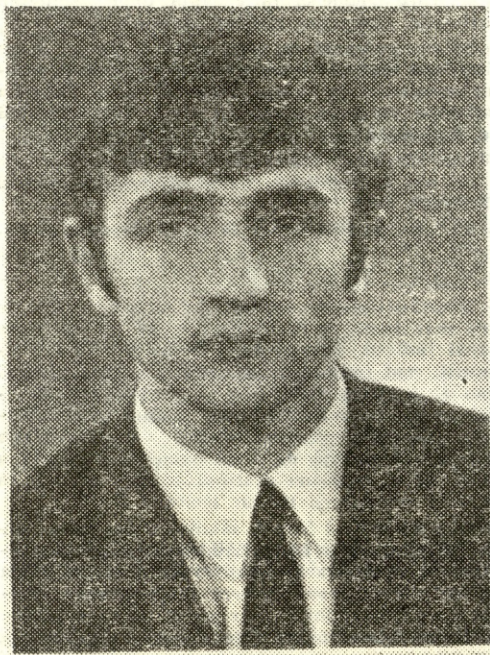
În toate din, mijloacele de documentare expuse se caută continuu soluționări de îmbunătățire a lor pentru sumarea și redarea rapidă a datelor curente. De pildă, o îmbunătățire remarcabilă a revistelor de titluri a reprezentat-o apariția revistelor de sumare. Publicația „Current Contents”, editată de Institutul de informare științifică din Philadelphia, în două serii (Spațiu, Electronică și Științe fizico-chimice, farmaceutice, medicale și biologice), apare săptămînal și reproduce sumarele a 1.200 de periodice. Materialul este nesistemizat, nu necesită un index de subiecte ci numai de autori, lucru care ușurează în mare măsură munca îndelungată a selectării materialului de studiu.

Un sistem de informare similar folosește și revista „Canadian Journal”, cu specificul unei difuzări informaționale selectiv superioare. În S.U.A. se practică pe scară largă sistemele de difuzare ale informațiilor, uzîndu-se de serviciile calculatorului electronic. Profilele (sub formă de cuvinte-cheie) sînt înmagazinate în memoria calculatorului, la elaborarea publicațiilor de informare curentă înregistrîndu-se, de asemenea, și rezultatul indexării la calculator. La anumite intervale de timp se compară cuvintele profilelor cu cele ale informațiilor indexate, adresele corespunzînd profilelor fiind livrate periodic solicitantului.

(Va urma)

IOAN ROMOȘAN, anul II M.G.

Simplax

PETRU RUS — o poezie ce cu fiecare nou vers prinde un nou contur, o nouă dimensiune a cunoașterii unui suflet parcă încă neexplorat. O poezie ce se pare că și-a scris nașterea liberă și îndrăzneță, cu propria căutare. E de fapt o căutare printre niște rădăcini ce deja au început să soarbă din seva și culoarea a ceea ce, obișnuit, se cheamă: frumos. Cât de adânci înfipte și cât de originale vor să se știe de acum încolo, rămâne de văzut.

Timpul, nu numai că ne va spune adevărul, dar am vrea să-l și știm părtașul acestui nou zbor către mult rîvnita împărăție a POEZIEI.

P. P.

Clipele aceștea toate

Clipele aceștea toate, adunate sînt în mine urmele celor prezente, urma urmelor trecute și a celor ce așteaptă.
Clipele aceștea toate mi-adînciră pleoapele; de m-am vrut plutind pe ape, clipele aceștea toate revărsau ca apele.
Încercînd să le încerc m-am trezit cuprînsă-n lanțul suferințelor în cerc.
Mășineau de mină clipe nedurute și de fum,
și atunci mi-am dat doar seama, clipele aceștea toate, biciuite,
clipele aceștea toate, nedurute, mă compun.

Alb

Alb, alb
Ți-ai întîlnit fiul zglobiu.
Alb, alb,
Un fulg îți cade pe mină;
Tresari și fugi,
fugi.
Alb, alb, alb,
Copilul aleargă spre nord
alb.
Poate nu te mai caută,
Poate-a murit.
Un fulg îți cade pe mină,
zimbești...
Bătrîne.

Toamna

E toamnă.
Pe creanga nucului ruginiu
nu mai sînt hulubi,
au zburat prea departe
pentru privirile noastre.
Uneori
îmi amintesc de albir hulubi,
de ochii aceia scrutînd zările,
deși n-au spus niciodată
te iubesc.
Ne vom umple umbra cu viață,
căci inundă lumina
chiar dacă e toamnă
și nu mai sînt hulubi.

Seara

Am închis lumina...
Undeva se bat cerbii
sau ceasul culege secunde,
De pe o carte
— singura pe care a scris-o —
un mare autor
caută două valuri uitate de mare
pe țarm în reflux.
A renunțat la căutarea oamenilor uitați.
Se ridică pe brînci
o statuie;
resemnat în întuneric
apune.
În parcul acesta
sălășuiesc statui.

Portretul unei colege: VERONICA COREANU

Este prietenia care și-a găsit transpunerea în real. Este prezența la care poți găsi înțelegere atunci cînd te simți copleșit. A cărei tăcută compasiune face bine, și-ale cărei cuvinte, spuse cu sinceritate, tămăduiesc sau devin un sprijin pe care ți-l oferi din puritatea celei care simte poezia firii. A cărei feminitate simplă apropie și cucerește. Și toate aceste calități luminează prezenței ei între colegi, apropiînd ideea

luri și statornicind trainice prietenii. Intuiție și putere de muncă, pe fundalul unei poezii numai și numai a ei, întregesc tabloul unui bun viitor medic care va ști, cu certitudine, să se dedice alinării suferinței oamenilor, apărării nobilei condiției umane.

Și paginile revistei noastre au cunoscut bucuria de a-i găzdui creația grafică, au cunoscut bucuria poeziei pe care a adus-o cu sine. A unei firi înclinată cu pietate spre artă și frumos, și ale cărei convingeri estetice transpar prin grafica de o tulburătoare simplitate, mergînd adesea pînă la esență. Ele trădează un univers interior plin de înțelegere și dragoste de om.

Ne bucurăm că aceste rînduri și-au găsit menirea de a lumina chipul tinereii cu ochi visători. UERA COREANU.

R. S.

Scorbură de seară

Te chem înapoi,
La întiul plop
zdrobit de noi,
Să-i culegem cenușa ironici,
Scorbură de limpezimi și adîncuri,
scorbură de seară și vis,
scorbură ce adulmecă azur,
Coboară în stînci
Și-alungă ziua
în care se vor deschide nopți
între azi și mîine;
Și alergarea a fost întreruptă
Căci i-a fost dezlegarea.

„Iubese tradiția mare a poeziei românești“

Interviu cu poetul MARIN SORESCU

N-am reușit și nu știu dacă se va realiza vreodată acest vis al meu, de a-i înțelege pe deplin pe olteni, în toată complexitatea și înțelegerea gândirii lor, a acelor oameni de pe țărmul românesc a căror spontaneitate este mai întotdeauna expresia celor mai eficiente și potrivite răspunsuri date întrebărilor naturii sau hazardului.

— Ce datorează poetul Marin Sorescu ținuturilor gorjene, soarelui care încălzește parcă altfel plaiurile Porții sărutului?

— Mă simt legat de Brîncuși printr-un sentiment de vecinătate teritorială, fiind din Dolj. Coloana infinitului este un simbol și va rămâne mereu un simbol înălțător pentru orice pasăre măiastră. Sunt foarte legat de

olteni și de satul oltenesc, nu înseamnă însă că celelalte provincii îmi sînt străine. Mă simt acasă ori de câte ori avionul este ținut de aer românesc, și ori unde aș pune piciorul aici, mă simt bine.

Ar fi bine dacă am cunoaște viitoarele noastre drumuri, sau măcar ținta care-mi va părea mie, ție, altora, mai de rivnit în frumoasele și, adesea, neașteptate, clipe ale existenței. Dar cer acum poetului Sorescu o mărturisire:

— De ce tocmai, în traiectoria tinărului care va răsturna mai târziu tradiții și prejudecăți, și multe, multe convenții ale literaturii noastre, de ce tocmai Predeal, Iași, București? — Asta mă întreb și eu! La

Predeal m-au atras munții, la Iași atmosfera îmbinată de misterioșii pași ai umbrelor ilustre, iar la București, podul de peste Dimbovița, care însă nu s-a făcut și căruia i-aș face un proiect, dacă aș fi constructor de înalte monumente, care să includă sub arcade și becurile. Bucureștiul nu este un oraș monumental, e neturistic, deocamdată, însă are un farmec care te cucerește.

— De cită vreme scrieți poezie, Marin Sorescu, și la ce vîrstă v-ați contopit cu ea cel mai mult?

— Și, hai să fim puțin sinceri, de cite ori ați simțit că scrieți ca să uimiți pe cineva cu o sprinteneală a asociațiilor de idei care s-ar părea că vă este caracteristică?

— La început am vrut să mă fac pictor, dar mi-au lipsit culorile... Am devenit poet în clasa a treia primară, cînd m-am mîniat împotriva învățătoarei mele, care mă certase cu nuiava la palmă întrucît, de Crăciun, refuzasem să mă duc cu băiatul ei cu steaua. De-atunci am văzut că mînia se găsește mai ușor decît culorile, la îndemînă; prima ieșire a mea în poezie a păstrat această nuanță satirică.

N-am scris niciodată să uimesc lumea; poezia reprezintă modul meu de a gândi, neflorat. Nu vreau să fac spectacole metaforice. Încerc să realizez un jurnal intim care, dacă păcătuiește prin ceva, este faptul că ajunge prea repede în minile aceluia pe care Baudelaire îi numea „ipocriți-frați“, lectorii.

Orice om, ca să poată ajunge poet, trebuie indiscutabil mai întîi să deuteze. Desigur, condiție esențială dar nu și suficientă în existența lui, este și aceea de a avea talent.

— De ce debutul Dvs. în Viața studențească cînd, în fond, atîtea reviste literare se simt onorate astăzi de a vă găzdui în paginile lor?

Să fiu bine înțeles, știu că

și în Iașul literar, știu că multe din periodicele noastre s-au bucurat că vă au colaborator. Dar de ce acest debut tocmai în Viața studențească?

— Și în Viața studențească a fost greu! La început nu puteam convinge pe nimeni că ceea ce scriu eu e poezie. Era vorba de o modalitate „nemîncată“ încă de critica literară, care nu reușea să-i găsească gustul. Am avut perioade cînd m-am lăsat de scris, pentru un an sau pentru doi, avînd sentimentul ratării... N-am reușit însă niciodată să fiu „ratat“ pînă la capăt... Și din nou am pus mîna pe condei, și-am scris versuri care, în mod ostentativ, nu au vrut să se ajusteze modalităților consacrate și îndrăgite de critici. Așa a născut acel stil care astăzi își găsește cu ușurință loc în mai multe reviste.

— Totuși ce este comun între Sorescu și Pasternack, admînd premiza că orice traducător își însușește, dacă nu chiar se contopește, la un moment dat, cu cel pe care îl dezvăluie unui alt popor, unei alte entități bine definite?

— Am lucrat la traducerea din Pasternack timp de doi ani, neștiind bine ce mă apropie... Poezia lui e dificilă; i-am văzut mormîntul la Peredelkino, mormîntul îi e mai puțin dificil...

Am simțit bătînd, pînă și în acel mormînt, un suflet mare, și m-am gîndit că versurile care filifiau pe deasupra meritau într-adevăr să ajungă și la noi. Nu știu dacă traducerea mi-a izbutit sau nu, însă sint dispus să învăț oricînd de la alții, morți mai de curînd, sau morți de două mii de ani...

— Am admis, după citeva ezitări, că poezia lui Sorescu nu vizează senzaționalul, cu toate că devine prin ea însăși un element al său.

Ați mers întotdeauna cu lumea, Marin Sorescu? Și vă întreb asta cunoscînd inadaptabilitatea Dvs. la tot ceea ce reprezintă convențional, pînă și în literatură... Sau, mai ales, în primul rînd!

— A merge cu lumea e ușor atîta vreme cît este vorba de o metaforă. Cîteodată e mai greu, cred că poetul e în mod implacabil plantat într-o anumită lume pe care, vrînd-nevrînd, o exprimă. Modele literare mi-au displicut. Iubesc însă tradiția mare a poeziei românești, pe care o consider una dintre cele mai puternice din lume.

L-am cunoscut pe Sorescu, noi,

PAVEL PUREA
IOAN TEPORDEI
ALEXANDRU SITARU

Poemul „Scalpelu“, un omogiu prețios
Andrei Ștefi
1972

CRONICA LITERARA

„Imposibila întoarcere“

Multora din noi Marin Preda ne e cunoscut ca autor al unor valoroase monografii rustice scrise într-o viziune istorică dialectică, iar personalitatea autorului lor ne apare astfel activă în mijlocul evenimentelor sociale de acum un sfert de veac (și nu numai). Culegerea de eseuri „Imposibila întoarcere“, apărută la a doua ediție, se bucură de aprecieri din partea cititorului tocmai pentru că aceasta regăsește aici un același Marin Preda — preocupat de probleme actuale.

Și nu numai atât, cititorul se poate foarte ușor descoperi ca participant la universalele discuții sugerate de autor, a căror valabilitate rezidă în explorarea unor vaste domenii ale vieții sociale, în complexele întrebări-probleme cu sau fără răspuns.

Ne descoperim pe noi înșine și viața de zi cu zi, preocupați de probleme majore dar și banalități inevitabile, capabili de acțiuni frumoase dar și urmăriți de greșeli stupide.

„Imposibila întoarcere“ e imposibila întoarcere a intelectualului aflat la un anumit nivel de evoluție spirituală spre stadiul involutiv de pur și simplu om concret, neconvertit la abstracțiuni și generalizări. Autorul se recunoaște pe sine în acest personaj și suportă consecințele acestei convertiri; e frămîntat de infinite probleme ale universului actual.

Rîndurile lui Marin Preda pot fi comparabile cu concentratele maxime ale lui Camus dar transpuse lax într-o cu totul

altă perioadă istorică, cu o altă orientare filozofică. Da, nu e lipsit eseu filozofic sau mai bine în fiecare domeniu tratat: istorie, artă, economie, critică literară, societate etc. e privit din punct de vedere filozofic — e o filozofie acceptabilă necesară oricărui intelectual care se pretinde actual în cultură.

„Perspectiva de a fi moralist“, spre exemplu, conține suficiente noțiuni filozofice despre echilibrul instinct-rațiune, evoluția conștiințelor și pericolul ce se ivește în absența accepțiunii unei divinități: „A gândi că totul ne e permis în absența unei divinități care ne-ar pedepsi, nu înseamnă că scăpăm de pedeapsă. Pierim prin propriile noastre fapte, care declanșează în lume, fără a le mai putea opri, dezordini colosale, care năvălesc apoi asupra noastră cu forța implacabilă a catastrofelor naturale. Să ne purtăm deci bine ca să nu zdruncinăm un echilibru (creat cu trudă de civilizația noastră) între instinct și rațiune“.

Sînt file ce conțin sondaje asupra psihicului uman („Evaționism literar și social“) medita-

ții asupra prezentului și viitorului, reflecții asupra soartei civilizațiilor și a tehnicii, sînt file în care ne împărtășește din experiența sa literară sau de viață, sau în care se oprește asupra sensului artei și existenței.

Autorul nu abandonează nici tema țărănului. Nu ezită să schițeze chiar profilul țărănului actual („Iată țărănul“). La un moment dat Marin Preda polemizează cu eseistul francez Jean Onimus pe tema soartei umanistului în societatea contemporană (Societatea agrară și Sadoveanu și alți scriitori) alături critică exagerările artei moderne — snobismul (sperietori de ciori).

Lui Marin Preda nu-i scapă nici conflictul între generații (Șerpi pe hîrtie) și deseori paginile ce se termină cu semne de întrebare ne oferă subiecte de meditație, trag semnale de alarmă, sînt obsedante chiar prin profunzime și originalitate. Interesant că autorul operează inductiv cu noțiunile, pornind de la particular la general, de la banale fapte cotidiene la adevărate reflecții filozofice.

Poate că acest caracter, alăturat stilului științifico-artistic (atît de gustat azi) și compoziției de eseu, dă un plus de penetrabilitate „Imposibilei întoarceri“.

Uneori subiectivismul autorului nu ne pune absolut de acord cu unele pagini. Referin-

du-se la sociabilitate, la un moment dat autorul optează pentru tipul rural, preferă omul simplu foarte comunicativ, omului „marii aglomerări“ — individualistul. Dar neconcordanțele de acest gen sînt nesemnificative, important e că redescoperim în autorul acestei cărți un om de artă cu o gîndire corectă, ancorată în realitate și bazată pe o documentare incontestabilă.

Cartea e un fenomen ce delectează atît artistic prin stil și compoziție cît și filozofic prin abordarea a complexe probleme ce apar azi inevitabil în viața cotidiană de pretutindeni.

ANA BERCEA

POVESTE CU UN DRUM

Visul meu de fiecare noapte: un mal surpat, zbîrcit de ploie, și o apă murdă și călduță; pe mal urme de pași grei, și eu pășesc încet să nu stric urmele vechi ale aceluia cineva care a strivit nisipul înverzît.

Merg așa mult, și deodată simt ascuțit, ca o durere, că înțepenesc în urmele uriașe, că dacă nu o iau la fugă am să împietresc ca lutul acela galben și trist. Mă obsedează drumurile, pașii visului meu îi simt și trează, sînt drumuri fără întoarcere stăruitoare, absurde.

Merg pe dalele de piatră, cenușii și ude, ale parcului. Încerc să calc o singură dată pe fiecare dală, încep să alerg, iarba dintre pietre începe să ridă și s-alerge și ea și, deodată, am senzația că jocul e

fără sens, că e infinit mai ușor să zbor decît să-l conținui.

„Într-o vară am avut senzația precisă a vidului; o vale largă și munții verzi și solemnii, înlemniseră în îmbrățișarea tandră a soarelui. Stăteam în mijlocul rîului ca-ntr-o cascadă orizontală. Pietrele erau rotunde și zăuierau ca niște clipe sonore și clare. Și mîna nu mă mai ascultă; aud vuietul departe, apă și pietre curg, și ceva în mine refuză să mă mai priceapă orice mișcare.“

„Merg și mă gîndesc la toate astea. Cînd sînt pus-tiit e bine să alerg străzi lungi și înguste. Porțile să fie înalte și să ascundă ferestrele caselor, și oamenii caselor, și inimile oamenilor să bată încet, să pot tăcea în voie. Și să am în mine toate drumurile de ieri, de mîine. Plimbările

vechi pe digul săpat de valuri și pe asfaltul crăpat de arșiță, pe pămîntul înverzît de frunzele amare și pe zăpada slujită de timp. Cu mîinile în buzunarele anilor merg mereu, primul și același drum...“

„Imi amintesc, îmi vine mereu să-mi chem poveștile, frumoasele mele povești, țesute din ploie, din iarbă, din pelin...“

Și-odată o să mă opresc. O să simt că e cu neputință să-nroc capul înapoi, să mai fac un pas la fel cu celelalte. Și, ca în obsedantul meu vis, am să înțepenesc în uriașele urme lăsate de timp. Sint de pe acum, ascuțit, ca o durere, că am să fug, ascultîndu-mi năvalnica inimă, poticnindu-mă în sete și foame și grabă, pînă la malul surpat, zbîrcit de ploie.

MARIANA VASILE

Balul bobocilor '72

Intrat în frumoasa tradiție a fiecărui început de an universitar, intrat în amintirea tuturor care pășesc pentru prima oară în solemnitatea amfiteatrelor și tumultoasa noastră viață de student, balul bobocilor mediciniști a ocupat primul week-end de noiembrie, temporal, și spațial, importanta sală a Casei Armatei din Timișoara. Sala s-a dovedit, ca de obicei, neîncăpătoare, pentru inimile „mari” ale invitaților și... neinvitaților, precum și pentru vibrațiile depășind cu mult limitele permise ale poluării fonice, emise de modernul CLASIC XX, ori pentru stră-

IV, ar fi fost de așteptat să ofere invitații gratuite „balicilor”; nu numai că nici nu le-a trecut prin gând acest gest colegial, ci, dovadă peremptorie a unei „bune” organizări care s-a simțit, de altfel, de-a lungul întregii serii, au sistat controlul la intrare după ora 24. Că de-asta-i bal... cine vrea să se distreze, să poftască!

Nu-i nimic, ne-am zis, ne încălzim cu glumele spuse în pauzele dintre melodii! Dar... decepție peste decepție! Adesea

Mis boboc Medicina '72

lucirea studiatelor toalete de un gust mai mult sau mai puțin... Neîndoielnic faptul că organizatorii s-au străduit să creeze o atmosferă elevată a unui „bal” studențesc dar, pe fondul general al pregătirilor, și-au pus amprenta, încă de la început, imperfecțiuni ale căror urmări neplăcute nu s-au lăsat așteptate.

Lăudabil că participanții au avut la dispoziție spațiu de dans, ori pentru demonstrații de virtuozitate, că li s-a oferit fumaar (la ce bun, dacă se fuma totuși și în sală?), balcon (că doar pentru asta se cheamă bal...), garderobă (Hm!) și bufet cu toate cele de trebuință la astfel de agreabile ocazii. Minunat că orchestra s-a dovedit capabilă să ofere, din repertoriul său bogat, melodii variate, dar cel mai minunat lucru a fost când, sunetele emise cu o tărie nemaiîntâlnită ajungând să nu mai aibă nici un fel opreliști, fiecare din sală avea impresia că orchestra cântă numai și numai pentru el...

Organizatorii, colegii noștri din anul

nu s-a spus niciuna, iar când s-au spus, mai bine nu s-ar fi spus... În afară de câteva anecdote gustate, monologurile unora au înduioșat, dorind să amuze.

Poate că intenția organizatorilor de a oferi un atare mod de a sărbători intrarea unei noi generații în viața studențească, nu și-a găsit expresia cea mai fericită. Au fost însă și câteva mici excepții: chiar dacă sala, prin arhitectonica ei, nu era compatibilă unei ornamentații originale, avem în schimb satisfacția că am fost înconjurați de spontane și inspirate șarje din actualitatea noastră, a studenților („Papil-ul = 7 foi”, „Ia ba da ba duuuuu — am luat colocviuuuu!”). Poate sălii Clubului I.M.T. i-ar fi stat mai bine împodobită cu astfel de, hai să le spunem, familiarisme prin conținut și adresabilitate...

Atracția serii, ca de obicei tradițională și ea, a fost alegerea Mis-boboacei '72. Obiectiv sau nu, gustul bărbaților a fost pus la grea încercare, dar s-a dovedit a fi destul de rafinat. Candidatele au „luptat” foarte strâns pentru titlu. Din când în când, niște puncte în plus au mai înclinat uneori balanța, dar ce să-i faci, ochii văd... Dar Mis-boboc a fost aleasă, și ne-a plăcut tuturor, beligeranții s-au împăcat, a urmat muzica și dansul, iar veselie s-a instaurat pentru tot restul serii. Zice-se că în urma disputatei competiții pentru Mis, un viitor organizator ar fi sugerat formarea juriului numai din reprezentante ale sexului feminin (ar fi mai imparțiale, ar avea mai mult gust?) precum și stabilirea unor probe mai interesante pentru obținerea titlului de Mis-boboc inteligent '73.

Cu toate rezervele menționate, Balul bobocilor '72 s-a înscris în universul spiritual studențesc ca un moment plăcut, real prilej de noi și autentice seri ale studenților mediciniști, poate și mai interesante, poate și mai bine organizate.

BOBOCII IN PRIM PLAN

Am cunoscut într-o pauză cițiva „boboci”. Din una în alta, am ajuns să discutăm probleme legate în mod special de ei, de emoțiile examenului de admitere, care au început să pălească, eclipsate acum de cele tributare „colocviul de oase”, de bibliotecă, de timp liber, de „bobocie”. Interlocutorii noștri — cițiva generalști.

— Cum vedeți admiterea ca examen-test? Considerați procedeele celor 6 întrebări superior vechilor procedee?

E. E. — Privit obiectiv, actualul sistem de examinare permite o mai bună apreciere a cunoștințelor în ansamblu.

G. M. — Sistemul actual al examenului de admitere înăltură aproape integral coeficientul de șansă, fiind mult mai obiectiv. Cele 6 întrebări te obligă să abordezi toată materia și, în felul acesta, examinatorul poate fi deplin edificat asupra nivelului cunoștințelor candidatului.

C. E. — În plus, e mai ușor — în condițiile de tensiune nervoasă extraordinară în care sîntem cu toții la un examen de importanță celui de admitere — să te concentrezi asupra a șase subiecte mai mici decît asupra a două subiecte vaste. Variația te ține permanent atent și nu te plictisește făcîndu-te să riști omisiuni de amănunte.

— Existau în liceul dv. cercuri de chimie, fizică și biologie? În ce fel v-au ajutat ele în pregătire?

T. V. — Existau și erau bine organizate. Eram înscris la cercul de chimie și am participat și la olimpiade, pînă în fazele județene. Olimpiadele m-au ajutat foarte mult la sintetizarea materiei și m-au familiarizat carcum cu atmosfera de examen.

P. D. — Eu am fost înscris la cercul de literatură. Cred că pentru orice om care are tangență cu știința, e neapărat nevoie să cunoască literatura. Cineva spunea că pentru ca să stăpînești bine o știință trebuie să-ți cunoști bine limba.

— Considerați că materia pentru admitere este vastă, că efortul în pregătire este deosebit, comparativ cu efortul care vă este solicitat acum?

T. V. — Mi s-a părut că e mult de învățat pentru admitere. Nu eram obișnuiți să acumulăm o cantitate atît de mare de cunoștințe pe care să le valorificăm la un singur examen. Odată ajuns însă în facultate, mi-am dat seama că eforturile trebuie să înceteze.

E. E. — Comparativ, avem de învățat în timp mai scurt, un material

mult mai vast decît pentru admitere. C. E. — Ca realist, mi-e deosebit de dificil să-mi bazez acum învățătura pe memorie.

G. M. — Acum totul e greu, pentru că e o diferență mare între școală și facultate, ca fel de a învăța. Materia e foarte vastă. Oasele sînt tare grele, mai ales clavicula...

— Cînd v-ați hotărît pentru Facultatea de medicină, ați fost influențat de cineva? Care sînt factorii care v-au determinat?

E. E. — Cînd am terminat liceul, nu știam multe lucruri despre medicină. Am făcut însă doi ani de școală tehnică sanitară și a început să-mi placă.

T. V. — Tatăl meu e medic, discuțiile cu el mi-au relevat multe din frumusețile acestei meserii.

L. D. — N-aș putea să localizez cu exactitate în timp momentul care a decis viitoarea mea profesiune. Știu doar că asta s-a întîmplat în primele clase elementare și-abia acum pot să-mi explic hotărîrea, prin influența fantastică pe care a avut-o asupra mea medicul care mi-a salvat atunci viața și care era un om cu totul deosebit. În discuțiile cu el, mi-am dat seama că e nobil și interesant să fii medic. Că meseria noastră aduce — probabil — cele mai mari satisfacții

— Ce părere aveți despre om?

E. E. — Oamenii sînt oameni. Pot să fie răi sau buni. Cînd ești medic însă, îi privești pe toți la fel.

T. V. — Oamenii sînt oameni. Avem multe de făcut pentru noi, oamenii. Consider că a fi apropiat de om e foarte important. A-i ajuta pe oameni — e același lucru.

— Ca boboci, aveți greutăți? Care sînt problemele pe care le-ați dori cit mai curînd soluționate?

L. D. — Problema care ne deranjează cel mai mult este că nu putem studia decît în sala de lectură cărțile primite de la bibliotecă. Știm că anul trecut aceste cărți se puteau împrumuta pe termene scurte (pentru o zi, de pe o zi pe alta sau de sîmbătă pînă luni), fapt care determina eliminarea timpilor morți, de seara. Nu s-ar putea face nimic pentru ca să se revină la obiceiul anilor trecuți?

T. V. — Colegii mei mai mari se laudau cu o discotecă grozavă existentă la club. Noi, bobocii nu știm nimic despre ea. Ne-am bucura să putem asculta și noi muzică bună.

ANA BERCEA II M.G.
FILIP LIANA II S.I.

A. B.

Juriul hotărâște...

CE OFERIM STUDENȚILOR MEDICINIȘTI IN TIMPUL LOR LIBER ?

— Convorbire cu Dragoliub Petak, directorul Clubului I.M.T. —

Este una din cele mai frumoase profesii Pe care o iubim (Căreia i ne dăruim. Care ne solicită mult. Poate de aceea insistăm cu gravitate, asupra modului în care ne petrecem puținul timp liber pe care îl avem. Asupra a ceea ce ne oferă toți cei care sînt datorii ca clipele noastre de răgaz să fie cit mai pline de esență, de educație, pentru ca ele să-și îndeplinească rolul firesc în procesul de formare a viitorului adevărat intelectual, medicul de mîine.

Ne-am adresat directorului Clubului I.M.T., Dragoliub Petak. Intr-o anchetă viitoare ne vom adresa colegilor noștri. Pentru a le cunoaște opiniile. Pentru a le face cunoscute dorințele. Pentru a le putea oferi ceea ce ei își doresc. Și o vom face

— De ce credeți că am venit la dumneavoastră ?

— Lucrez de trei ani la club, dar din partea presei studențești sînteti primul care se interesează de activitatea clubului... De altfel, și alte organe de conducere ale A.S. ne vizitează destul de rar.

— Cum credeți că-și petrece timpul liber un student medicinist ?

— Studenții de la medicină sînt foarte ocupați, fapt pe care l-am remarcat și noi și îl știe, de altfel, toată lumea. Eu consider că clubul este un mijloc bun ca viitorul medic să-și completeze universul său spiritual. Acesta este scopul nemijlocit al multora dintre acțiunile noastre.

— Ce experiență aveți în organizarea acțiunilor de club ?

— Experiența mea se limitează la cei trei ani de cînd activez în cadrul clubului I.M.T. Înainte, am fost profesor.

— În ce constă spectrul clubului medicinist față de cel al altor cluburi, de pildă al Universității sau Politehnicii ?

— Activitatea Clubului Politehnicii nu se deosebește mult de cea pe care o desfășurăm noi. Universitatea, desigur, are mai multe posibilități pentru a desfășura o activitate mai bogată, mai variată, ținînd seama și de timpul liber al studenților de la Universitate. Pentru acest motiv ne canalizăm căutările mai mult spre cultură, artă, muzică.

— Alături de organe de conducere ale institutului, asociația studențească contribuie, și acest lucru ar trebui să se simtă și mai mult, la eficiența acțiunilor desfășurate în cadrul clubului. De ce sprijin vă bucurați din partea organizației noastre, a studenților care vor să aibă un club al lor, în organizarea unor acțiuni care să-i intereseze într-adevăr pe studenți ?

— Într-adevăr, clubul este al studenților și, cu atât mai evident faptul că nu am fost suficient sprijinit de către ei. Mă refer mai ales la studenții cu funcții de răspundere din cadrul asociației, și, de ce nu, la modul în care studenții noștri participă la acțiunile clubului lor, în ansamblu. Spre deosebire de anii trecuți, lucrurile merg mult mai bine, studenții sînt mult mai activi. Mă bucură foarte mult noul comitet al clubului care își face datoria. Poate datorită lui am ajuns să nu avem nici o zi liberă, fără activitate...

— Cîte acțiuni s-au desfășurat la club în primele șase săptămîni ale acestui an universitar ?

— Precis nu vă pot spune numărul, dar am avut trei acțiuni în cinstea aniversării Republicii : la primele două am avut ca invitat pe lect. universitar Gh. Radulovici, iar la a treia a avut loc alegerea reprezentantului nostru la Concursul „Cine știe, câștigă”, concurs care va avea loc între 1-15 decembrie la Casa de cultură a studenților.

— Cîți studenți au participat la aceste acțiuni ?

— La ultima de care vorbeam au participat destul de mulți studenți, iar la celelalte, un număr mare de studenți.

— Dintre activiștii A.S. ?

— În afară de comitetul de club nu a mai fost nimeni...

— Nu cumva erau ei înșiși participanți la propriile lor inițiative și, de altfel, sîngurii, dacă spuneți că erau doar 10-15 ?

— Nu, nu erau : pe lângă acest comitet a mai participat și un oarecare număr de studenți.

— Din 1.200 de studenți cîți are institutul nostru ?

— Cu toată munca de popularizare desfășurată de studentul Ihe Constantin, numărul participanților a fost, după cum vedeți, mic.

— Bine, dar totuși, cum vă explicați dumneavoastră acest fenomen ?

— Părerea mea este că studenții sînt foarte ocupați și, în plus de asta, că sînt foarte comози.

— Nu mizați oare prea mult pe comoditatea lor?... Dar ce acțiuni s-au desfășurat la clubul medicinist în semestrul doi al precedentului an universitar ?

— Studenții urmăresc presa, programele de televiziune, discută la cursuri și seminarii aceste probleme... (? ! n.n.).

— Adică dumneavoastră considerați că aceste preocupări nu trebuie să stea în atenția conducerii clubului ?

— Nu vreau să spun asta, dar consider că o acțiune, dacă are 15 participanți, și-a atins scopul... De altfel, și directorul clubului de la Universitate îmi spune că și la ei participă destul de puțini studenți.

— Cum vă explicați însă faptul că acum, în momentul în care are loc discuția noastră, alături, la discotecă, sînt peste o sută de persoane, pentru că nu sînt toți studenții, aspect pe care îl vom discuta, de altfel, puțin mai încolo ?

— Într-adevăr, în seara aceasta nu am avut nici un invitat la club, dar de obicei avem (cîte un) invitat. Acum o săptămînă a fost la noi poetul Damian Ureche, prozatorul Alexandru Deal. Ne propunem ca și de aici încolo, la fiecare discotecă, mai bine zis înainte de aceste audii muzicale, vom avea cîte un invitat.

— Deduc, din logica pe care o folosiți, că numărul participanților, în aceste condiții va fi mai mic, în loc să crească ? !

— N-am vrut să spun asta, dar cred că prin asemenea metode vom putea atrage mai bine studenții la acțiunile noastre.

— Deci, să atragem studenții la lucruri serioase prin muzică... ?

— Probabil că ei consideră că este mai simplu să participe la un dans și la o audiție muzicală, decît la alte acțiuni... (? ! n.n.), decît să auzi vorbindu-ți-se despre Egiptul antic, India, Spania. În sensul celor spuse de dumneavoastră, ne miră și pe noi faptul că din cei peste 600 de studenți căminști, un număr atît de mic vine la acțiunile inițiate de clubul nostru.

— Ce pondere au avut anul trecut acțiunile cu caracter politic, în ansamblul tuturor acțiunilor pe care le-ați inițiat ?

— O pondere destul de mare, ținînd seama și de evenimentele politice care le-au determinat : aniversarea Semicentenarului P.C.R., Semicentenarului U.T.C. Am avut ca invitați foști ilegaliști, activiști de partid, personalități ale vieții noastre politice.

— Mereu aceiași studenți au participat ?

— În mare parte, da. Cred că în acest domeniu ar trebui să ne consultăm mai des cu studenții, lucru pe care am început să-l facem deja în acest an universitar, prin sondaje.

— Nu credeți că este puțin contrastantă deosebirea dintre cele relatate mai sus și atmosfera care domnește sîmbătă seara, în seara aceasta, la discotecă ? Aș vrea să-mi explicați și mie cum de tineri care nu au nimic comun cu medicina, și al căror acces la noi rămîne totuși o enigmă, oricît ați încerca să-mi demonstrați că nu este așa, cum de reușesc acești tineri să imprime modalităților noastre de recreere o tentă de neseriozitate, ca să nu spun mai rău, și care nu ne este caracteristică ? La cîte din aceste seri ați participat și dumneavoastră ?

— Eu am mai discutat și cu alți conducători ai unor cluburi, și aceștia mi-au spus că și studenții noștri se duc pe la

ei. Acest schimb este, după părerea mea, foarte util... Considerăm cele semnalate de dumneavoastră o sugestie binevenită, și în acest sens, data viitoare vom efectua un sondaj, să vedem exact care este procentajul participării studenților noștri la discotecă.

— M-ați înțeles greșit : nu studenții altor facultăți imprimă caracterul acesta, puțin spus neprimitor, serilor noastre de dans și muzică. E vorba de cu totul altceva : cum explicați prezența altor tineri în club, care nu sînt nici studenți, nici elevi și, probabil, unii nu au nici o profesie ?

— Băieții din comitet și cei care stau la intrare mă informează că la aceste seri participă numai studenți, elevi și muncitori, dar numai însoțiți de cîte un student medicinist. Acest lucru îl aplicăm de fapt și studenților de la alte facultăți. Pînă acum nu s-au semnalat incidente, iar părerea mea este că dansurile de sîmbătă și duminică s-au desfășurat în condiții bune, chiar foarte bune... Am reușit nici măcar să nu se fumeze în sală.

— Îmi permit să vă contrazic și la prima și la a doua afirmație pe care le-ați făcut. Dacă acum, cînd stăm de vorbă, ați merge alături în sala clubului, a-ți constata că o mare parte din acești tineri fumează...

— Cred că, pentru ca acest lucru să nu se întimplă, ar trebui să existe cel puțin zece studenți care să se plimbe non-stop, și asta inefficient, pentru că ei aprind țigara, o țin ascunsă la spate și, practic, nu-i poți verifica. (? ! n.n.). De altfel, noi le interzicem să fumeze în sală, avem și afișe în acest sens...

— Știți să jucați table ?

— Da, știu să joc... De altfel, toți știu să joace table. Table și șah ; și șahul îmi place foarte mult.

— Cîte mese rotunde, care era tema acestora, și cîte din cele programate au avut, într-adevăr, loc în cursul precedentului an universitar ?

— Am inițiat un ciclu avînd ca temă artele în general, la care l-am avut ca invitat pe dr. Roșiu, conf. Dragomirescu ; avem apoi rubrica „Mapamond geografic”, în cadrul căreia ne-a vizitat, ținînd expuneri studenților dr. Drăgan, prof. Turcanu, conf. Grivu, prof. Tirlea de la Cluj. La aceste acțiuni vin foarte mulți studenți.

— Aveți, printre colegii noștri, prieteni care știu să joace table ?

— Da... De altfel, mai des mă vizitau (? ! n.n.) cei care astăzi sînt deja doctori : Vrăbîe, Ciopleas. Mai vine, după cum m-ați găsit și acum, cu Iseru și, mă rog, cred că numele nu interesează...

— Cîte ore pe zi puteți fi găsit în club, lucrînd sau participînd efectiv la crearea unor programe destinate studenților, și elaborate împreună cu ei ?

— Avem o muncă foarte dificilă, în care ai mult de alergat. Dimineața, în general, o desfășor cu deplasările la diverse personalități care urmează să vină la clubul nostru, cu planificarea programelor, iar seara pînă la ora 22-23, uneori chiar mai tîrziu, particip la aceste acțiuni.

— Nu cumva, în cursul serilor de care vorbeam adineauri, că retrăgeați „la o tablă” cu prietenii, lăsîndu-i pe „băieții” să se distreze, în loc să vegheați la buna desfășurare a activităților, la ținuta vestimentară a participanților la aceste acțiuni, la latura educativă și nu numai la cea administrativă care, să fim sinceri, lasă și ea de dorit ?

— Anul acesta am jucat table de vreo două ori... Intîmplător în seara aceasta am avut cîteva minute libere, și din acest motiv m-ați găsit jucînd table cu Iseru, în timp ce programul de discotecă se desfășoară alături.

— Cum vă explicați faptul că medicinistii au cel mai neatractiv club din centrul nostru universitar ?

— Dacă vă referiți la problema spațiului, sînt de acord. Dacă însă vă referiți la activitatea noastră și la modul de des-

fășurare al programului, nu sînt de acord cu dumneavoastră. V-aș ruga să participați și la activitățile altor cluburi studențești și veți putea constata că nu sîntem cu nimic mai prejos decît ei.

— Consider că studenții sînt în măsură să afirme acest lucru. Vara aceasta ne-am întîlnit în tabăra studențească de instructaj Izvorul Mureșului. Bănuiesc că prezența dumneavoastră acolo se datorea și activității depuse aici, acasă, pentru noi, studenții... În sensul celor de mai sus, ce aveți de gînd în acest an ?

— Anul acesta, împreună cu noul comitet de club, cu unii studenți care vin și care mă sprijină foarte mult (? ! n.n.), tîndem să organizăm o activitate cît mai bogată și variată. Rămîne doar să reușim realizarea participării unui număr cît mai mare a studenților la programele clubului. Sperăm ca afișajul la zi al acestor programe să pună la curent pe student cu ceea ce îl interesează. Vom proceda la efectuarea unor sondaje în legătură cu ceea ce doresc studenții, urmînd ca A.S. să ne sprijine efectiv în acest sens.

— Știm oare tot ce se poate ști despre politica partidului nostru, știm oare tot ce se poate ști despre viitorul patriei noastre, despre contribuția fiecăruia la bunăstarea întregii noastre națiuni socialiste ? Am epuizat și cultura, am epuizat și arta, am epuizat chiar totul ? Credeți oare că pop-ul, căruia îi dedicați un timp excesiv, interesează chiar atîția studenți, ca să nu spun majoritatea, căci majorității ar fi firesc să i se adreseze orice acțiune inițiată pentru studenți ? Ce motive, sau ce raționamente, dacă vreți, v-au determinat să abordați această temă ?

— Această inițiativă a fost din partea studenților. Eu cred că și această muzică îl interesează pe tînărul de azi. De altfel, de săptămîna viitoare vom avea audii din muzica ușoară românească. Deci practic, muzica de care vorbeați o puteți găsi la clubul nostru marți și sîmbătă.

— Spuneți-ne și nouă, cum ocupați zilele unei săptămîni, cu ce fel de programe ? Săptămîna aceasta, de exemplu...

— Luni seara, a fost seara anului III. Marți seara — discotecă. Miercuri — program de telecinematecă, joi seara se desfășoară acțiuni organizate de noi, la fel și vineri. Sîmbătă și duminică seara — dans. Am omis să vă spun că luni, de altfel, clubul este închis și numai la solicitarea studenților au loc acțiuni, ca cea de care aminteam.

— Deci, practic, aici se lucrează efectiv doar două zile din săptămînă... Clubul „nostru” — din păcate ghilimelele nu le-am putut evita, oricît aș fi vrut, credeți-mă — este în aceeași clădire cu Căminul I.M.T. Este deci firesc aflulxul căministilor, în primul rînd, spre activitățile clubului lor. De unde și marea responsabilitate și importanța ca factor educațional, informațional și estetic, a activității pe care o prestați. Dar ce faceți dumneavoastră, ce-mi oferiți mie, care locuiesc în oraș, sau altora ca mine, ca atunci cînd am timp liber, să renunț la cinematograful, să renunț la o șuetă, să renunț la orice și să vin la clubul nostru, fiindcă are loc o acțiune care mă interesează. Fiindcă se dezbate filozofie. Fiindcă se întîlnesc prieteni și se simt bine. Fiindcă este o căldură care mă atrage acolo. De cînd n-ați mai reușit performanța asta, tovarășe director de club ?

— Eu nu am de unde să știu care sînt studenții căminști și care nu. Este într-adevăr o problemă să aduci studenții la club, oricare ar fi ei. Urmează ca și studenții înșiși să-și manifeste un interes crescînd față de clubul lor, fapt care cred că se va realiza (? ! n.n.).

— În numărul viitor, opinii ale studenților în legătură cu modul de desfășurare a activităților la Clubul I.M.T. și cu propuneri concrete privind îmbunătățirea acestora.

REPORTER

Interviu cu dr. Sergiu Levin

— În cadrul cursului de psihologie medicală ați insistat foarte mult asupra profilului umanist al medicului și că în aplicarea cunoștințelor știința medicală devine o artă. Vă rugăm să reveniți asupra acestei idei, mai ales pentru a reliefa legătura dintre medicină și artă.

— Astăzi a devenit un truism afirmația că medicina este o artă prin modalitatea medicului de a traduce în concret noțiunile abstracte pe care, de-a lungul perpetuei sale, formații profesionale, le acumulează și le elaborează, medicina fiind o artă de un tip cu totul specific în care „artifexul” își realizează opera prin și cu participarea activă a însăși acestei „opere”, adică a pacientului. În mod firesc, analogiile care se fac cu celelalte arte în care spectatorul este în primul rând spectator, sînt în același timp fecunde dar totuși limitate.

— Vreți să spuneți că medicina este o artă, dar cum e și fi-
resc, o artă cu trăsăturile ei
specifice...

— Da, de fapt fuziunea dintre mină și gândire care se realizează în opera de artă, în pictură și sculptură spre exemplu, este într-adevăr evidentă în actul chirurgical care reprezintă

un „miracol” laic, o adevărată „fugă” de tip arhitectonic, melodic, sublimă și în același timp compusă din nenumărate nuanțe ca și nemuritoarele creații ale lui Bach.

— Cele spuse de Dvs. se referă strict la chirurgie ori sînt valabile și pentru celelalte specialități medicale?

— M-am referit în primul rînd la chirurgie fiindcă adevărații chirurghi nu întîmplător și nu arareori sînt considerați su-
premi artiști prin integrarea activității de homo faber cu homo cogitans. În care se realizează prin excelență o unitate între mină și creier, proprie oricărui artist. Și nu întîmplător, mulți dintre chirurghi sînt și buni desenatori.

Nu înseamnă că cele afirmate mai sus nu sînt valabile și pentru celelalte ramuri medicale în care actele respective pot fi considerate și ele „opere”. Aș vrea să spun că acestui subiect i-a dedicat pagini de fină analiză, pe care le consider într-un fel clasice, prof. P. Brînzeu în monografia sa „Educația estetică în chirurgie”.

— Revenind la o „legătură”, ceva mai particulară — și nu întîmplător vă pun această întrebare — care ar fi relațiile

statornicite între medicină și teatru?

— De la Plaut încoace „căsătoria” între medicină și teatru este cunoscută. Și, ca în orice căsătorie, pe lângă momente de armonie, pot interveni uneori și clipe de eriză.

Este o legătură intimă în sensul că fiecare contact medic-pacient reprezintă un contact dramatic. Medicul, fără să știe, este considerat actorul unei drame nu în sensul unei tragedii ci în sensul unei acțiuni dramatice, fiind pentru pacient cu o valoare de oracol, iar pacientul tipul de cititor al rezolvării acestui moment dramatic, drama însă fiind dintre conflictul real — imaginar, obiectiv — subiectiv, biologic — psihologic, posibilități — năzuințe. Ca atare, fiecare piesă de teatru conține aceleași resorturi dramatice ca orice întîlnire dintre știință și artă medicului și speranța și încrederea pacientului.

— A fost o perioadă cînd s-a vorbit și chiar se mai vorbește încă, despre o adevărată „criză” a teatrului contemporan, ba chiar se folosea expresia „moartea teatrului”. Credeți că teatrul actual trece printr-o astfel de criză? Vă rog să-mi permiteți, înainte de a răspunde la întrebarea pusă, să spun, mai ales pentru cititori, că văd în vedere alți cunoștințele și preocupările Dvs. în ceea ce privește această „scenă a lumii” care este teatrul.

— Nu cred într-o criză a teatrului decît artificial. Poate doar o criză a anumitor momente de evoluție a teatrului. Cel de astăzi nu mai poate fi cel de ieri, lent, viața modernă cu conflictele ei implicînd nu o eriză a teatrului ci un teatru mai rapid, mai întrebător, cu o problematice specifică omului modern, cu o viziune științifică asupra lumii, cu restructurări psihologice noi. Deci, practic, și în teatru ne găsim într-o perioadă de căutare de noi mijloace și modalități de exprimare, căutări de altfel specifice mai tuturor domeniilor de exprimare artistică a contemporaneității noastre.

— Pentru că sîntem încă la capitolul acesta ar fi interesant să aflăm care ar fi definiția pe care o dă un medic teatrului?

— Poate ca un etern laborator al infinitului firii umane. Orice experiment reușit în acest laborator ne ajută să pătrundem în infinitul psihologiei umane.

— Revenind la artă, în general, ce înseamnă pentru Dvs. ca medic contemporan, contemplarea unui tablou sau citirea unei cărți?

— Pictura, sculptura, literatura, reprezintă căi de pătrundere și teritorii ale firii umane. Privind un tablou de Rembrandt, gîndind adînc asupra lui sau citînd „O moarte ușoară” de Simone de Beauvoir, ca medic nu-mi îmbogățesc numai „bibliografia” spirituală la capitolul gerontologie ci adaug o nouă dimensiune cunoașterii mele științifice.

— După cîte știm lucrați la o piesă de teatru pe care sperăm s-o vedem jucată nu peste mult timp pe scena Teatrului Național. Dacă vreți să ne spuneți titlul și să creionați în cîteva cuvinte subiectul pe care îl tratează piesa Dvs.

— Titlul provizoriu este „Dacă voi fi căutat”. Se confruntă în piesă cîteva mentalități diferențiate pe etape de vîrstă, dar mai ales pe deosebiri de concepții privind rolul intelectualului în societatea noastră contemporană. Acțiunea se desfășoară în mediul oamenilor de știință și prezintă implicații de tip „enigmatic”, forma lucrării avînd multe trăsături comune

cu piesele de teatru în grabă etichetate „polițiste”.

— Cînd sperați să aibă loc premiera?

— În anul care vine.

— Vă urăm de pe acum mult succes, mulțumindu-vă totodată pentru amabilitatea cu care ați răspuns interviului nostru.

P. LEANDER

CINEMA

„Jocul de-a moartea”

Din nou pe ecrane, filmul american „Jocul de-a moartea” descoperă o ipostază din lumea în care „parașutismul nu e numai un mijloc de cîștig, ci și un mod de a muri”.

Bine realizat tehnic și artistic, filmul e dominat de prezența a trei parașutiști care încearcă un mod de a trăi prin demonstrații riscante de virtuozitate și curaj. În lumea lor, e o soluție, e negarea conformismului la o existență altfel. Paradoxal, cei care cred că sînt liberi să aleagă între diferitele posibilități ale vieții, cei care nu acceptă o existență imobilă, sînt dependenți de capriciile mulțimii (și ale vremii), de cei doi dolari și jumătate (ori nu se știe niciodată cît) necesari existenței și, în ultimă instanță, înmormîntării. Da, înmormîntarea unuia cerea un risc omonim, efectul s-ar fi putut transforma în propria cauză.

Inzeestratul actor Burt Lancaster, ne demonstrează că ființa umană poate fi transformată în mai mult decît un mecanism, e nevoită să întrecă limitele fiziologice, să cedeze chiar în luptă cu beția vitezei și a cufundării în neant. Și asta pentru doi dolari și jumătate (ori nu se știe niciodată cît), într-un oraș în care se lovește la fiecare pas de concurența devorantă.

Se simt intruși și într-o familie în care femeia cu sentimente refulate e trezită pentru un moment de un „liber în a alege”. Spațiul concret apare ca un recipient de suflete congelate, schematizate, care în fața unui fotoliu și în dosul unei perdele de „pipe” — fum se grăbesc să aprobe sau nu un gest. Și asta pentru a nu complica situația sau a nu o deranja pe cea existentă. Sînt cîteva scene ce exprimă poate esența filmului. Dansul fluturilor de noapte în jurul luminii ce-1 atrage și orbeste, e o scenă simbol al cărei sens poate fi omologat cu titlul filmului.

O semnificație deosebită o are strigătul lui Malcolm în fața cadavrului solicitat de curioși. Banalul sentiment de curiozitate la proporții fantastice în mîntea disperată a colegului de „joc”, se transformă într-un primejdios atac al „corbilor”. Oamenii sînt „corbi” care nu se mulțumesc cu viața victimei.

Disperarea mută întipărirea pe fața aceluiași Malcolm — în urma riscului salt reușit — e de un înalt nivel psihologic (realizare artistică deosebită).

Nu are dreptul la satisfacția reușitei ei, paralizat de neînțelegeri și neputință, repetă mașinal gestul salvator al declanșării parașutei.

E aceeași neputință exprimată tot timpul filmului prin tăcere și „suspense”. Neputința ce se termină nu cu o reușită ci cu o cedare în fața realității.

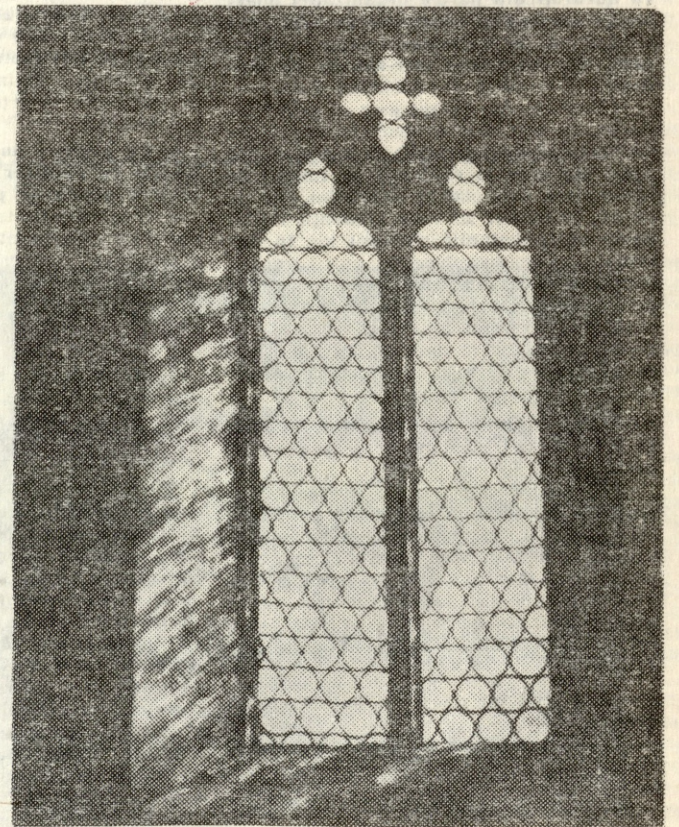
În fața unei asemenea realități, beția vitezei și a cufundării în neant vrea să fie o soluție în a exista „mai interesant” dar și în a muri la fel.

ANA BERCEA II M.G.

Bunicul

Aș vrea să iau iar în mină jar ca și bunicul cînd lula-și aprindea prinzînd, cu buricul degetelor, înadins, cărbunele aprins. Mustata-i gălbejită de tutun stufoasă, sură și deasă îmi spunea că bunicul e bun. „Dar ochii-i vineții și fruntea creată? ... În faptul dimineții, ca prin ceață, mi-aduc aminte de picioarele lui umflate și ulcerate. De cînd e lumea oamenii lucră ziua. Dar bunul meu asuda noaptea să facă piinea de toate zilele pentru toate gurile flămînde. Mîinile lui? malaxoare-nțelepte, în troacă frămîntau aluat. Ochii lui? Microscopae-nfipte-n materia albă, vedeau concentrat. Spinarea? Macaraua pe care a atîrnat Biologia brațele. Mijlocul? Macaragiul minune care poate spune cum se-ndreaptă de spete omul extenuat. Zorile? Bunicul le vedea în fundul cuptorului plin de jăratec. Incandescența lutului din cuptor îi spunea bunicului să bage driglul să scoată spuză de stele din jarul de lemne, să ia pe lopată aluatul frămîntat, crescut, să-l rînduie pe vatră cu mina-i înțeleaptă, să pună tițele, să coacă piine pentru ziua de mîine.

ENE A GHIURITĂ

Vitralii — Castelul Huniazilor

ACUPUNCTURA ȘI MEDICINA MODERNA

„Că un ac, înfipt în piciorul cuiva, influențează funcția rîchiului — asta pur și simplu nu pot crede! Pare o utopie, și totuși este o realitate...” — astfel își începe Aldous Huxley una din cărțile sale despre arta vindecării chinezești; un acupuncturist înfigînd ace în anumite puncte ale corpului omenesc, la o anumită adîncime, reușește să îndepărteze durerea sau să vindece anumite boli, ca migrena, artrite, hipertensiune, eczeme, sciatică, nefrite, astm bronșic, hemoroizi, angină pectorală, anemii, amigdalite, dureri oculare, insomnii. Și toate acestea, fără vreo intervenție chirurgicală, fără medicamente, în mod spectacular și rapid.

Cititorul ar fi tentat să treacă cartea în categoria „poveștilor” sau a „romanelor”. Dar Aldous Huxley se bazează pe o realitate, e drept, încă destul de puțin explicată și, mai ales, înțeleasă.

„Am văzut cum a funcționat acupunctura” — scrie Walter R. Tkach, într-un articol publicat după o călătorie efectuată în R.P. Chineză, însoțindu-l pe președintele S.U.A., Richard Nixon, în calitate de medic al acestuia (februarie 1972). Îi interesea deosebit aneestezia prin acupunctură, și a avut ocazia să vadă medici chinezi folosindu-se de această tehnică. A asistat, împreună cu medicul specialist ortoped W. Kenneth Riland, la trei intervenții efectuate într-o clinică din Pekin,

de-a lungul nervilor și a vaselor, fără însă să pătrundă în ele. Pacienții nu au schițat nici o durere, pulsul și alți parametri importanți rămînînd nealterați, bolnavii părăsind masa și sala de operație fără a avea nevoie de ajutor.

În afară de dr. Tkach, din R.P. Chineză s-au întors, profund uimiți de rezultatele aneesteziei prin acupunctură, și redactorul ziarului New York Times, Seymour Topping, precum și specialistul cardiolog, dr. Paul Dudley. Dar nu toată lumea este de aceeași părere: medicină empirică? Stoicism tradițional chinez? Hipnoză?

Dar ce este acupunctura și ce știm despre ea?

Încă din timpul împăratului Huang-Ti (2.600 î.e.n.), această metodă de vindecare ocupa un loc important în practica medicală a Orientului Îndepărtat. Denumirea provine din cuvintele: ACUS = ac și PUNCTURA = înțepătură.

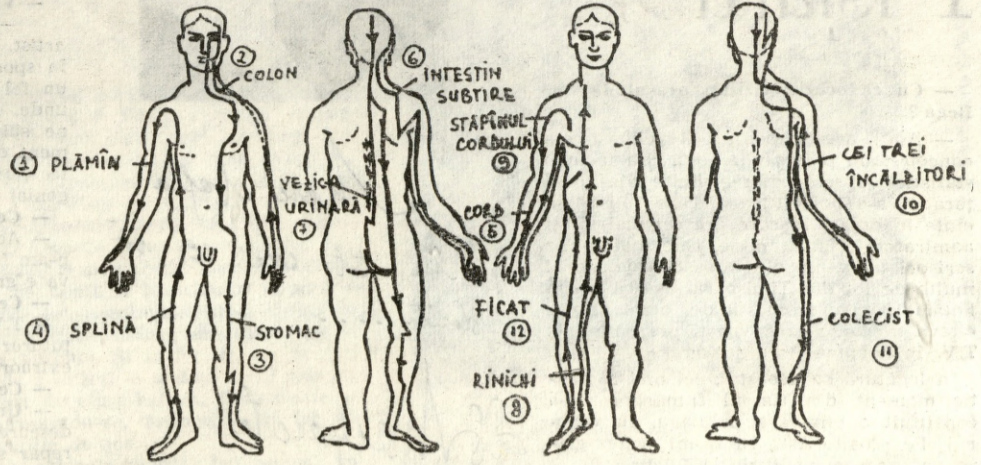
Metoda își găsește originea în observația că săgeata care lezează corpul omenesc în anumite puncte are și efecte pozitive, anumite boli preexistente rînirii vindecîndu-se. Din simplă observație, cu timpul s-a dezvoltat practica acupuncturii, metodă de vindecare și de aneestezie, descrisă pentru prima oară în „Operele clasice ale împăratului galben pentru medici interniști”, în jurul anului 600 î.e.n. În Europa, secretul tratamentului prin acupunctură a

Teoria tradițională a acupuncturii este strîns corelată cu filozofia chineză: Dao-ismul și teoria materialistă a Yin-Yang-ului, tradusă prin teoria unității și luptei contrariilor, cunoscută încă din sec. VI-V î.e.n. Legea lui Lao-Tze, „Dao”-ul, a devenit cu timpul un tabu, de neatîns, astfel încît nucleul materialist s-a transformat în baza filozofiei idealiste a daoismului.

Legea „Mamă-fiu” sună astfel: „Dacă meridianul este gol, tonifică mama, dacă este încărcat, descarcă surplusul de energie spre fiu”. În pentagon săgețile arată direcția fluxului energiei între organe. „Meridian încărcat” înseamnă hiperfuncție, „meridian gol” semnifică hipofuncție. Încărcarea „meridianului gol” se face prin stimularea organului „mamă”, surplusul de energie putînd fi,

12. ficat
8. rinichi
- IV
10. cei trei încălzitori
11. colecist

Este interesantă diagnosticarea bolilor prin luarea pulsului. Medicii orientali iau pulsul cu cite trei degete ale fiecărei mîini, palpiînd în același timp cele două artere radiale (dr. și stg.) ale bolnavului. Cele șase puncte palpate, apăsate fiind cu

CELE 12 MERIDIANE PRINCIPALE

Fig. 3

Teoria Yin-Yang-ului și-a păstrat materialismul instinctual în medicina chineză, servind drept punct de plecare mai multor practici, dintre care și acupunctura.

Yin = negativ; Yang = pozitiv. Pe aceste două principii se bazează arta, literatura, practica medicală chineză și, implicit, acupunctura.

Condiția viziunii biologice a Orientului Îndepărtat a fost întotdeauna bazată pe concepția unității organismului, acesta fiind clădit din contradicții: Yin și Yang. Se vorbește de organe aparținînd celor două grupe: pozitive și negative. Astfel:

- suprafața corpului este (+) Yang, iar interiorul lui este (-) Yin;
- suprafața oricărui organ este Yang, iar interiorul lui este Yin;
- suprafața celulelor este Yang, iar interiorul lor este Yin;
- viața și moartea sînt Yang, creșterea și dezvoltarea sînt Yin.

Organele cele mai importante din corpul omenesc ar fi 12, fiecare din ele (Yin) fiind legat cu organul lui pereche (Yang), fiind seama de faptul că organele compacte sînt negative, iar cele cavilare sînt pozitive.

Potrivit acestei teorii, boala survine în momentul tulburării echilibrului Yin-Yang. Medicii orientali explică efectul terapiei prin acupunctură pe baza restabilirii echilibrului, odată cu introducerea acelor în diferite puncte ale corpului. Tot ei au descoperit „ora biologică a organismului” (v. fig. 1): organele lucrează cu intensități diferite ziua și noaptea, aportul funcțiilor atingîndu-se în momente diferite; același lucru se petrece și pentru funcția minimă, dar momentul funcțiilor maxime sau minime nu este același pentru toate organele. De exemplu, cînd intestinul și inima lucrează cu maximum de intensitate, ficatul se odihnește.

în schimb, dirijat spre organul următor, organul „fiu”.

Astfel, am ajuns și la practica reechilibrării prin ace. De exemplu, dacă plămînul este în hipofuncție, se vor stimula punctele corespunzătoare splinei, ea fiind organul „mamă” plămînului ș.a.m.d.

Meridianele, numite Yin, sînt suma punctelor potrivite acupuncturii (fig. 3). Sînt 59 de meridiane, între ele principale, secundare, musculare, meridiane de legătură și extrameridiane. Numărul punctelor utile pe un meridian este instabil; de exemplu, pe meridianul cardiac sînt 9 puncte, iar pe cel al vezicii urinare sînt 67 de puncte. După descrierile vechi, energia în meridiane curge asemănător apei influxul ei fiind la fel de instabil, dar reglabil și influențabil prin acupunctură.

Fig. 4:

- I
1. plămîin
2. colon
3. stomac
4. splină
- II
6. intestin
7. vezică urinară
- III
9. stăpînul inimii
5. inima

intensități diferite, dau prețioase informații asupra inimii, vaselor și, prin ele, asupra organismului în general. În total se cunosc 28 de forme ale pulsului:

— dacă cele trei puncte palpate profund au o amplitudine din care se poate deduce că organele Yin au funcții predominante;

— cînd toate punctele se palpează slab, este vorba de hipofuncția generală a organelor Yin și Yang etc.

Medicul european obține mult mai puține date prin palparea pulsului decît medicul oriental, acesta negreșind niciodată diagnosticul pus pe datele oferite doar de puls. Diagnosticul oriental leagă simptome care, în aparență, nu au nici o legătură între ele, dar care s-au încheat în sisteme solide de ghidaj, atât teoretic cît și practic.

Dar, despre ce a reușit să stabilească pînă astăzi medicina europeană în legătură cu arta vindecării prin acupunctură, în numărul următor.

GABRIELA VOROS
anul V M. Gen.

După: Das Beste — 1972, Elet és tudomány — aug. 1972, nr. 33

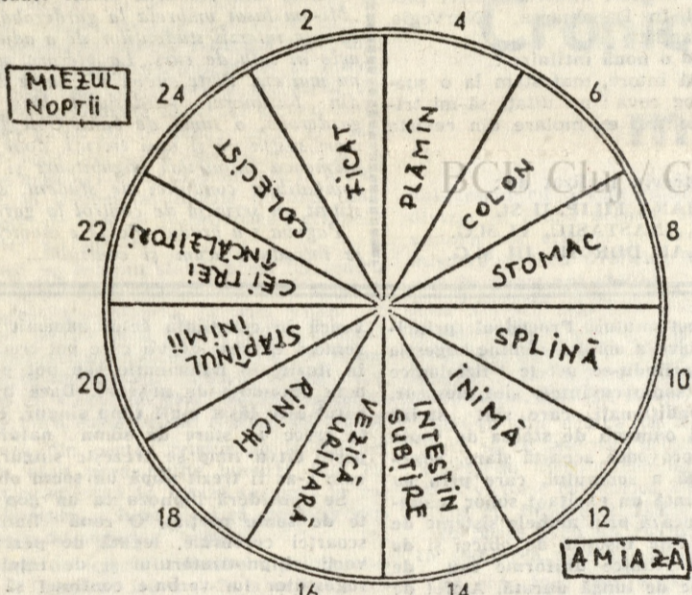

Fig. 1: „Ora biologică” a organismului.

bolnavii fiind aneesteziați prin acupunctură. Era vorba de o cataractă albă la un pacient de 65 de ani, tumoră cervicală la o femeie de 26 de ani, precum și un chist ovarian la o pacientă de 37 de ani.

Dr. Tkach descrie procedeul: la pacientul cu cataractă au fost introduse în urechea stîngă două ace subțiri de oțel, foarte fine. Unul înainta prin ureche aproape paralel cu osul temporal, celălalt formînd cu capul pacientului un unghi drept. Acest al doilea ac avea lungimea de 8 cm și trebuia, prin dimensiunea sa, să fie pătruns prin baza craniului. La extremitățile libere ale acelor au fost fixați doi electrozi; efectul optim s-a înstatat în 20 de minute.

Pacienta cu tumora cervicală a fost aneesteziată prin introducerea a două ace, cite unul în fiecare ureche. Bolnavei cu chist ovarian i-au fost introduse două ace printr-un punct situat deasupra nasului, ace care pătrundeau cel puțin 5 cm în țesuturi. Alte două ace au fost înfipte în jos, pe părțile laterale, iar un singur ac, mai scurt, a fost introdus vertical între nas și buza superioară. Se înțelege că acele s-au propagat

fast adus de preoții lezuți în secolul al XVIII-lea, studiul clinic, experimental și statistic începînd însă cu un secol mai tîrziu, în urma cercetărilor medicului englez Henry Head (1861 — 1940).

Acupunctorii sînt cei care cunosc și practică această metodă; în Japonia sînt astăzi peste 50.000 de acupunctori recunoscuți, iar în China peste un milion, dintre care 150.000 medici (cifre statistice publicate în R.F.G.).

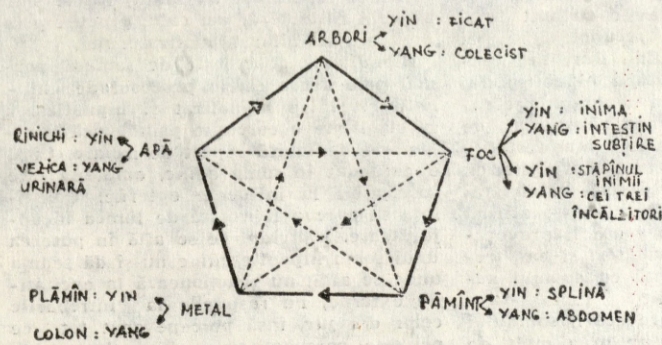

Fig. 2: Pentagonul celor cinci elemente primitive și organele Yin și Yang legate între ele. Săgețile arată direcția efectelor.

Margareta Pîslaru

- Cu ce ocazie vizitați orașul de pe Bega?

- Anul acesta pentru Revelion s-a conceput un program amplu. S-a făcut o statistică a scrisorilor primite din toată țara și s-a hotărât ca fiecare solist să cînte în orașul în care are cei mai mulți admiratori. Pentru mine, cele mai multe scrisori au venit din orașele ardelenene și multe de tot din Timișoara, așa că m-am hotărât pentru frumosul dv. oraș. Filmez câteva secvențe care vor fi prezentate la T.V. în noaptea Anului Nou

In legătură cu aceasta: cel mai romantic moment din timpul fi mărilor l-a constituit o plimbare pe Bega, cu vaporul Pe ploaie. Asta ca să-mi trățez gripa cu care am venit de la București.

- Știm că ați mai fost în orașul nostru. Îl găsiți schimbat de la ultima dv. vizită?

- Ultima dată am fost aici în primăvară. În general vin mai puțin în contact cu realizările palpabile, dar ele îmi sînt relevante din relațiile cu oamenii. Oamenii mi se par mai veseli acum. Poate tocmai datorită acestor realizări.

- Ce puteți să ne spuneți despre suferința?

- Vă referiți la suferința fizică? Sînt prea multe de spus. De altfel, vine Revelionul, așa că să fim veseli!

- Ce părere aveți despre medicii și medicina în general?

- De felul meu, sînt un om foarte zdravăn. Cînd mă îmbolnăvesc, se zice că sînt un pacient foarte dificil, îngrozitor. Sînt teribil de irascibilă, pentru că nu-mi place să stau în pat. Cînd sînt bolnavă iau cite trei-patru pastile în loc de una, ca să mă vindec mai repede. Am multă fantezie și măresc totul la maximum. Din cauza asta, am groază de medicii. O seringă normală o vîd de zece ori mai mare. Și nu suport mirosul de medicamente. Cînd merg la dentist, trebuie să mi se explice totul, ca să stau cuminte.

Mare bafta în tot ceea ce vă doriți....

Margareta

10. X. 1972

Să vă povestesc ceva: cînd eram mică, aveam un cățel pe care-l tot bandajam la o lăbuță. N-avea nimic, dar pentru că se simțea bandajat, a'erga tot timpul în trei lăbuțe. E psihologia omului „bolnav”.

- Sîntem revistă studențească și e normal să vă întrebăm despre studenție

- Am fost studentă timp de trei luni la științe juridice. Mi se spunea că am să încerc pledoariile. Nu mi-a plăcut însă această facultate și am preferat să renunț. N-am făcut Institutul de teatru, după cum se vorbește. În teatru am fost autodidact. M-a ajutat mult Liviu Ciulei, mai ales în pregătirea „Operei de trei paralele”, care poate se va relua. Am muncit mult și m-am pregătit intens pentru această meserie. Nu mă scotesc doar cîntăreață de muzică ușoară — asta fără lipsă de modestie. Am făcut trei ani de pictură, cinci ani de pian, nouă ani de balet — din toate cite un pic. Și toate m-au ajutat să adaug cite ceva la cercul pe care îl vreau cîndva închis, de artist complet. E un gînd pe care îl vîniur de mult.

- Vedeți vreo legătură între artă și medicină? Considerați medicina o artă?

- Orice meserie e o artă. Există o legătură indisolubilă între medicină și artă. Talent trebuie să ai în orice întreprinz.

Referitor la medicină: știu să pun ventuze și să fac injecții. Acasă eram medicul familiei. (Vorba fie! Faceam experiențe pe pielea altora.)

- Ce credeți despre epocalele experiențe în domeniul medicinei, cărora le sîntem martori?

- Sînt de principiu că trebuie să iertăm pe cei care greșesc în numele noului. Nu sînt adepta potecurilor cunoscute și bine bătătorite.

- Vă place Ilie Năstase?

- Fără doar și poate, e un mare artist. Mă refer la arta pe care o face el, în sport. Dintr-un punct de vedere am un fel de invidie pozitivă față de sport unde, spre deosebire de artă, nu intervine subiectivitatea. Oscarurile sînt vehement discutate, pentru că în artă se poate spune despre unul și același om că e genial sau că e execrabil.

- Ce rol joacă admiratorii în viața dv?

- Admiratorii? Rol hotărîtor! Fără ei n-am fi, îi iubesc și cînd iubesc pe cineva e greu să nu ți se răspundă cu iubire.

- Ce reprezintă TV pentru dv?

- T.V. m-a lansat. Pătrunde în casele tuturor și s-ar putea face multe lucruri extraordinare cu ajutorul ei.

- Ce preocupări aveți în timpul liber?

- Unii spun că-s genul de om care se descurcă în orice împrejurare: bat cuie, repar siguranțe, cos mărgelile, îmi concep rochiile...

- Ce ne puteți spune despre dv. ca și compozitor?

- Mulți îmi reproșează că nu am rime. Nu am insistat nicodată să le caut. Eu îmi numesc compozițiile „confesiuni”. Aș avea curajul să fac un recital numai cu ele. Sînt acumulari de durere, de stări de tot felul, frămîntări de care vreau să mă descarc, pe care vreau să le spun oamenilor. Am nevoie de exteriorizare. Aș vrea să vi le „spun” odată la pian, doar eu, dumneavoastră.

- Care este melodia pe care o cîntați cu cea mai multă plăcere?

- De fiecare dată — ultima!

- Aveți vreo altă pasiune?

- Nu! Asta-i pasiunea vieții mele! Înghețe tot! Înețeg prin ea tot!

- Proiecte de viitor?

- Multe... multe... multe... Vineri plec cu U.T.C.-ul în Danemarca, Norvegia, Suedia, Finlanda.

- Pe cînd o nouă întîlnire?

- Cînd mă întorc, mai stăm la o șueț! Și vă rog ceva: nu uitați să-mi trimiteți și mie trei exemplare din revista dv.

Interviu realizat de: LIANA FILIP, II SI. DORU ANASTASIU, VI M.G. NICOLAE DOROIU, III M.G.

ADNOTARI

Participăm cu abnegație și dăruire la munca patriotică, aducîndu-ne entuziasta contribuție la ridicarea noilor edificii ale orașului în care învățăm. Am răspuns și vom răspunde prin prezența noastră activă oriunde se construiește. De la nivelul conștiinței, la vasele șantierului de fier. De aceea, în virtutea înaltelor principii care ne animă, a dorinței de a fi științivi și, mai ales, de a vedea realizate energiile noastre tinerești, ne mirăm unele lipsuri organizatorice. Pe șantierul noului spital din Timișoara nu s-a răspuns întotdeauna prezenței noastre de a munci efectiv printr-o judicioasă utilizare a forței pe care o reprezentăm. Solicităm deci o mai bună corelare a activității conducerii șantierului cu reprezentanții organizației noastre, pentru ca munca noastră, în cea mai pură semnificație a ei, patriotică, să se concretizeze în realizări demne de căldura vibrațiilor noastre tinerești.

Medicina este o profesie în care, mai mult ca orunde, baza pregătirii profesionale o constituie studiul individual. De-a lungul perioadei studentice, mai ales la bibliotecă. Dar care nu răspunde întotdeauna solicitărilor noastre: orar în neconcordanță cu dorințele studenților — ora 21 = „ora închiderii...” — limitarea consultărilor unor manuale în sala de lectură — măsurări aparent justificate — generalizarea unor măsuri restrictive — unii colegi nu au înțeles la timp cărțile împrumutate — etc. Motivele, multe și, aparent, toate întemeiate. Dar studenții mediciniști au bibliotecă lor, iar folosirea ei în scopul pentru care a fost creată nu trebuie umbrită prin, nici măcar simple expuneri de motive, oricît ar fi ele de justificate...

O mențiune specială în cadrul acestor rînduri destinate vieții de interior: calde felicitări adresate studenților cămîniști care, nefîind seama de condițiile meteorologice cu totul neprielnice, au participat în număr mare la descărcarea operativă a unor importante cantități de cartofi necesari cantinei I.M.I., scutind astfel institutul de plata alocațiilor pentru staționarea vagonului în gară.

Cităm din rîndurile unei „boboace”: „Mi-am lăsat umbrela la garderobă, știind că este interzis studenților de a aduce hainele în sala de curs. La plecare, umbrela nu mai era. Peste cîteva zile, mi-a dispărut din buzunarul pardesiului, lăsat tot la garderobă, o sumă de bani. Colegii mai mari susțin că și anii trecuți, doar după asemenea întîmplări păgubitoare și de loc compatibile cu conduita de student, s-a instituit un serviciu de control la garderobă. Paguba s-a produs. Poate e momentul să se introducă acum și controlul...”

În ansamblul preocupărilor științifice, un loc tot mai important îi ocupă cercetările fenomenelor psihice. În ultimele decenii, au fost obținute succese remarcabile în explicarea lor în strînsă legătură cu procesele fiziologice ale organismului omenesc, demonstrîndu-se că fenomenele psihice au o bază materială fiziologică și nici un fel de „mister”, de forță „supranaturală”, nu se ascunde în ele. Experiențele au dovedit existența unor unde electromagnetice (numite și biocurenți), emanate de sistemul nervos, care formează un câmp electromagnetic în apropierea țesuturilor nervoase exterioare. Biocurenții pot fi folosiți pentru punerea în acțiune, de exemplu, a unei mici mecanice prin simpla comandă a creierului uman.

În istoria hipnotismului putem deosebi 3 perioade. Prima aparține antichității îndepărtate. Fără îndoială că somnul hipnotic era cunoscut preoților Egiptului și Greciei. Acest lucru ni-l dovedește, de exemplu, așa numitul „Papirus al gnosticilor” (secolul II era noastră), în care se face descrierea procedeei or de hipnoză folosite pînă în zilele noastre. Preoții toloseau hipnotismul în scopuri religioase. În Evul mediu cunoștințele elementare ale popoarelor antice asupra somnului hipnotic, au fost date uitării, precum au fost uitate și procedeele de hipnoză. Abia în epoca Renașterii știința manifestă din nou interes pentru fenomenele hipnotismului. Căutînd să explice astfel de fenomene, oamenii de știință din acel timp au pus bazele unei teorii fantastice, caracteristice pentru a doua perioadă a istoriei hipnotismului, cunoscută sub numele de „magnetism animal”. Astfel, se afirma că un om poate să aibă influență asupra organismului și psihicului altui om cu ajutorul „forței vitale” misterioase, ce s-ar „scurge” din mîinile, ochii și din alte organe ale corpului său. Această presupusă forță sau emanație era numită la început fluid. Ulterior au început să afirme că fluidul are asupra ființelor o

influență asemănătoare acțiunii unui magnet obișnuit, căruia pe atunci i se atribuiau însușiri tămăduitoare.

Datorită acestui fapt, fluidul a fost denumit magnetism animal.

În deceniul al V-lea al secolului trecut, chirurgul englez Brad a perfecționat metoda adormirii pe cale verbală și a completat-o cu ajutorul următorului procedeu auxiliar: subiectului i se propune să fixeze cu privirea un obiect strălucitor; astfel ochul lui obosește și prin aceasta se ușurează sugerarea verbală a somnului. Tot el a infirmat definitiv teoria fluidului magnetic și a înlocuit termenul de

clasicii hipnotismului. Procedeu principal de adormire a omului rămîne sugestia verbală, descriîndu-se actele fiziologice ale stării de somn cuvintele sînt, desigur, excitantii condiționați, care sînt strîns legați la toți oamenii de starea de somn și de aceea provoacă această stare. Sugerarea verbală a somnului, care prin ea însăși reprezintă un excitant sonor monoton, ce acționează prin ambele sisteme de semnalizare, este însoțită de obicei și de alte excitații ritmice uniforme sau de excitații slabe de lungă durată. Astfel de excitații pot fi: obiectele strălucitoare, sunetele metronomului, mîngierea u-

voacă în conștiința celui adormit reprezentări extrem de vii care pot trece ușor în iluzie, în halucinație sau pot provoca acte automate de mișcare. Dacă hipnotizatul este lăsat mult timp singur, el poate trece în stare de somn natural și peste cîteva timp se trezește singur, așa cum s-ar fi trezit după un somn obișnuit.

Se consideră hipnoza ca un gen aparte de somn parțial. O zonă limitată a scoarței cerebrale, legată de perceperea vocii hipnotizatorului și de înțelegerea sugestiilor lui verbale continuă să funcționeze, se menține ca un „focar de veghe al excitației”. Toate celelalte segmente ale scoarței sînt inhibate, uneri chiar mai adînc decît în timpul somnului natural.

Cuvîntul celui care începe să hipnotizeze subiectul dat în condițiile unui anumit grad de inhibiție care se dezvoltă în scoarța cerebrală, concentrînd după legea generală excitația într-o anumită regiune restrînsă, provoacă totodată o excitație naturală exterioară adîncă pe toată cealaltă suprafață a emisferelor și prin aceasta exclude orice influență de concurență din partea tuturor celorlalte excitații prezente și a urmelor vechi. De aici forța mare, aproape de neînving, a sugestiei, ca excitant în timpul hipnozei și chiar după aceasta. Caracterul atotcuprînzător al cuvîntului explică de ce prin sugestie se pot provoca la omul hipnotizat acțiuni atît de variate, îndreptate atît asupra lumii externe cît și asupra celei interne ale omului.

Este interesant de știut că, copiii de 7-14 ani sînt cei mai susceptibili la hipnoză, în timp ce bătrînii reacționează cel mai slab. În general oamenii care nu sînt inclinați să-și analizeze emoțiile se caracterizează prin cea mai puternică susceptibilitate la sugesție. Sînt ușor de hipnotizat și indivizii care nu știu nimic de hipnotism și nu prevăd la ce rezultat pot să ducă procedeele de hipnotizare care îi se aplică.

PHILIPPE AVANT

HIPNOZA

„magnetism animal” prin termenul actual de „hipnotism” (de la cuvîntul grecesc hipnos-somn). În fine, Brad a încercat să folosească somnul hipnotic pentru efectuarea operațiilor chirurgicale fără dureri.

În a doua jumătate a secolului trecut, cercetători îndrăzneți și talentați ca Bernheim și Charcot au contribuit mai mult decît oricine la recunoașterea și răspîndirea hipnotismului. Dar, în concepțiile lor asupra naturii hipnotismului s-au manifestat curînd divergențe esențiale. Charcot presupunea că starea de hipnoză adîncă, cu toate manifestările sale, se observă numai la bolnavii isterici, și prin sine însăși este o stare patologică, provocată artificial. Bernheim afirma dimpotrivă, că hipnoza poate fi provocată la oamenii absolut sănătoși și ea trebuie socotită ca înrudită cu somnul natural din timpul nopții.

Tehnica naturală a provocării somnului hipnotic nu se deosebește prea mult de procedeele de hipnotizare elaborate de

șoară a pielii, sau așa numitele „passe”, procedee care erau folosite încă de magnetizatorii din vechime. „Passele” sînt mișcări des repetate, ale mîinilor celui ce provoacă adormirea, în fața și de-a lungul corpului celui supus experienței; ele se fac cu mîinile calde fără a se atinge pielea și reprezintă un masaj foarte slab al pielii cu unde de aer cald, produse prin mișcarea mîinilor hipnotizatorului.

Hipnoza se deosebește de somnul normal prin aceea că, în procesul de hipnotizare, între hipnotizat și hipnotizator se stabilește o corelație psihologică sui-generis, denumită raport de izolare. Cînd e cufundat în somn adînc, omul nu este susceptibil la influențe externe. Conștiința sa pare a fi izolată de lumea înconjurătoare. Individul ce se află în puterea unui somn hipnotic adînc nu-și dă seama unde se află, nu reacționează la excitațiile externe, nu răspunde la întrebările celor din jur, însă percepe acut tot ce privește personalitatea hipnotizatorului. Fiecare cuvînt al hipnotizatorului pro-

CROCHIU AL UNEI AMINTIRI —

II. FLORENȚA

Coboram dinspre Fiesole care, asemeni cu l'Ille de France pentru Paris, este leagănul Florenței. Vântul făcea să vibreze broboanele de ploaie de pe parbriz, frângind în ele scripuri jucăuse de curcubeu. Le plimba puțin, pentru ca apoi, cu ajutorul soarelui abia ivit dintre nori, să le pornească într-un zbor neașteptat, sfârșit tot în înaltul care începea să se limpezească acum, după involburarea unei ploii de vară. Curînd însă, dincolo de acest mozaic mișcător, dealurile acoperite de dafini și măslini au început să se îndepărteze, iar în vale mi s-a așternut vederii Florența. Acoperișurile roșii par, de sus, brînduite de o imaginație pusă pe glume, după o ordine proprie care n-are nici o tangență cu simetria, care persiflează existența liniei și a unghiului drept. Și, pe măsură ce lași undeva, în spate, colinele pe care „Dumnezeu a fost mai inspirat decît oricînd, construindu-le” (A France), te lași tot mai mult copleșit de imaginile acestui oraș medieval pe care timpul nu l-a transformat mai de loc.

Florența e încă jos și orizontul, împuns din loc în loc de siluetele măslinilor și ale eucaliptilor, e tot jos. Și mă gîndesc că cerul înalt e de pe vremea lui Dante — primul om al Renașterii, care

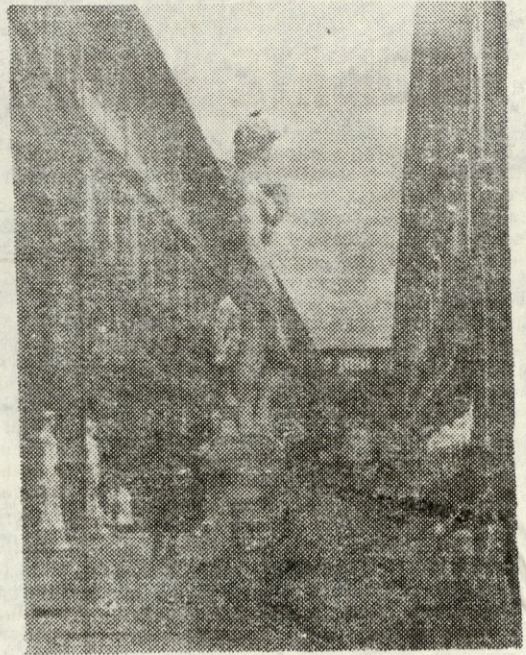
însă a trăit cu secole înaintea ei — și că adierea dulce care mi se unduie pe frunte e împletită cu un gînd al lui. Pentru că doară „Toate corpurile-n lume morții neînvinse-s date. Trăitor etern rămîne doar ce este numai spirit, Căci el numai, singur, este de la zei coborît”.

(Pindar)

Derulînd în gînd imagini vechi, cea mai colorată și mai vie mi se pare a fi Ponte Vecchio, legînd cele două maluri ale unui Arno care nu curge întotdeauna patriarhal, ca atunci cînd l-am văzut eu, ci e în stare și să cutremure lumea la gîdul că poate primejdui existența a nesfîrșite comori. Poate că Ponte Vecchio m-a impresionat atît, pentru că e nu numai o punte peste un riu, unînd Palatul Pitti de Uffizzi, ci și o punte spre lumea nebănuită, de 1001 de noapți, a bijuteriilor aruncînd reflexe palide peste tot, îngrămădite de-a valma în vitrinele dughenelor lipite strîns, care înseamnă — de fapt — Ponte Vecchio. Și la fel de vie mi se pare și umirea de a înfini — o dată ochii ridicați — cele două șiruri de etaje-balcon, dărăpănate și mizere, care, apropiindu-se, formează un fel de boltă pentru bogățiile de jos.

O altă imagine, colorată ciudat, îmi aduce în fața ochilor Baptisteriul. Înveșmîntat într-o combinație stranie de marmură albă și verde, stilul lui romantic e sobru, armonios și echilibrat. Fațada și-o datorează în mare măsură porților, care îl fac să se deschidă spre sud (poarta gotică, construită de Andrea Pisano), spre nord (realizată de Lorenzo Ghiberti, cu o extraordinară noblețe și măiestrie), și spre est. Autorul porții spre est este tot Ghiberti, care aici se întrece pe sine. Nu înțimplător a numit-o Michelangelo „Poarta Paradisului”: în nișe — profeți și sibile. Autorul însuși s-a reprezentat, uscățiv și malițios, în unul dintre medalioane.

Îl văd apoi pe David, născîndu-se într-o răsucire energetică din blocul de Carrara nemilos mutilat de un sculptor pigmeu, înainte ca

STATUA LUI DAVID

Michelangelo să-i fi dăruit perfecțiunea cu care înfruntă veacurile. Și mi se pare David ca o întrupare a cuvintelor lui Quasimodo: „Fiecare stă singur pe inima Pămîntului, străpuns de o rază de soare”.

Plimbîndu-mă pe străzi, mi-am dat seama că Florența poate fi, de fapt, un simbol. Mi-am dat seama că între Florența și Renaștere se poate pune semnul egalității. Pentru că epoca de adevărată glorie a Divinei a fost atunci, odată cu un Dante, cu un Michelangelo, cu un Machiavelli, cu un Masaccio, cu un Fra Angelico, cu un Botticelli și mulți, mulți alții. E epoca în care Florența era, „după pămînt, aer, foc și apă, cel de-al cincilea element”.

LIANA FILIP, II St.

PONTE VECCHIO

Din păcate, cel de-al doilea articol al acestei rubrici trebuie să-l încep cu o notă critică la adresa redacției care, din „lipsă de spațiu”, nu a publicat în întregime articolul cu privire la meciurile de baschet desfășurate la Reșița pentru calificarea în divizia secundă a țării. Trecînd peste acest lucru și trăind cu speranța că restul articolelor vor fi publicate în întregime, să trecem la „marile bucurii” sau „tristeți” pe care ni le provoacă echipele noastre divizionare.

După un început slab în acest tur (patru înfrîngeri consecutive cu Crișul Oradea, Universitatea Craiova, Metalul Salonta și Rapid Deva), iată că în ultima etapă baschetbalistele noastre reușesc o victorie comodă în fața Constructorului din Arad cu scorul de 60-32, pasînd lanterna roșie cu această ocazie echipei din Arad.

Dacă din partea fetelor de la baschet n-am avut prea multe bucurii, iată că, noua promovată în divizia secundă la volei feminin, echipa noastră ne-a produs o serie de surprize plăcute.

După o victorie dificilă în prima etapă cu Corvinul Deva (3-2), a urmat o înfrîngere categorică la Craiova (3-0), înfrîngere ce nu ne-a surprins, deoarece am văzut la lucru echipa din Craiova a-

nul trecut cu ocazia calificărilor pentru divizia A. După aceasta au urmat două victorii ale echipei noastre, una la Timișoara (3-0 cu Drapelul Roșu Sibiu) și una în deplasare (3-0 cu C.S. Tîrgoviște). Spre necazul nostru, în etapa următoare, în meci derbi pentru ocuparea locului întâi în clasament, echipa Medicina a pierdut acasă, 1-3 cu actuala lideră a clasamentului, Metrom Brașov.

Băieții din echipa de volei, nevoind parcă să se lase mai prejos decît colegii lor, au început campionatul județean cu o victorie categorică 3-0, într-un meci derbi cu Progresul Timișoara, victorie care poate avea un cuvînt greu de spus în stabilirea clasamentului final.

La ora cînd apar aceste rînduri, s-a disputat și prima etapă a campionatului județean de calificare la baschet masculin, la care participăm cu două echipe:

Cronica microbistului medicinist

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Medicina I și Medicina II. Sperăm că în numărul viitor al Scalpelului să vă aducem vești bune de la aceste echipe.

Trecînd de la sportul de performanță la cel de masă, putem să consemnăm la acest capitol începerea competițiilor dotate cu „Cupa anilor I”, etapa pe institut. Primii campioni ai anilor I au fost desemnați la șah în urma unor disputate întreceri (jucîndu-se și varianta „pionului otrăvit”); titlurile de campioni au revenit studenților VINCZE IULIANA, la fete, și ANDRIȚOIU CONSTANTIN la băieți.

Rămînînd tot la șah, anunțăm cu plăcere și începerea campionatelor universitare, etapa pe institut care va desemna pe cel mai bun șahist al institutului.

La handbal, selecționata anilor I a înțîlnit echipa institutului, care activează în campionatul județean seria II. După o remiză în care bobocii au reușit să țină

piept „veteranilor”, au fost nevoiți să cedeze experienței competiționale care și-a spus cuvîntul.

Meciuri deosebit de atractive au fost cele de volei F și baschet M, încheiate cu următoarele rezultate:

— volei masculin: medicina generală — pediatria 2-1 (13-15, 15-12, 15-9)

— volei feminin: medicina generală — pediatria 2-0 (15-6, 15-12)

— baschet masculin: medicina generală — stomatologia și pediatria 40-26

În urma acestor competiții s-au selecționat loturi reprezentative ale institutului ce ne vor reprezenta în „Cupa anilor I”, etapa pe centru universitar. Le urăm succes, mult succes!

Din păcate, trebuie să încheiem această rubrică cu o veste tristă. Marele meci de fotbal dintre selecționata anului V și selecționata cadrelor didactice nu s-a putut desfășura din cauza timpului nefavorabil, amînîndu-se pentru o dată ce va fi anunțată ulterior.

DORU ANASTASIU VI M. G.

XI

E-aproape-adînc de liniștit în mine, ca într-un turn pe-o insulă răzleată: cobor din turn din cînd în cînd spre mare să-mi tăvălesc trupul prin scoicile tăioase și rînille să-mi vindec cu apă sărată.

E-aproape-adînc de liniștit în mine, știu, nici un naufragiu nu te-ar putea aduce, sînt briza ocolită, furtuna de răsruce; doar orbii lilieci mai bat încet din aripi acolo, lîngă o rădăcină a inimii, ca o pedeapsă poate meritată.

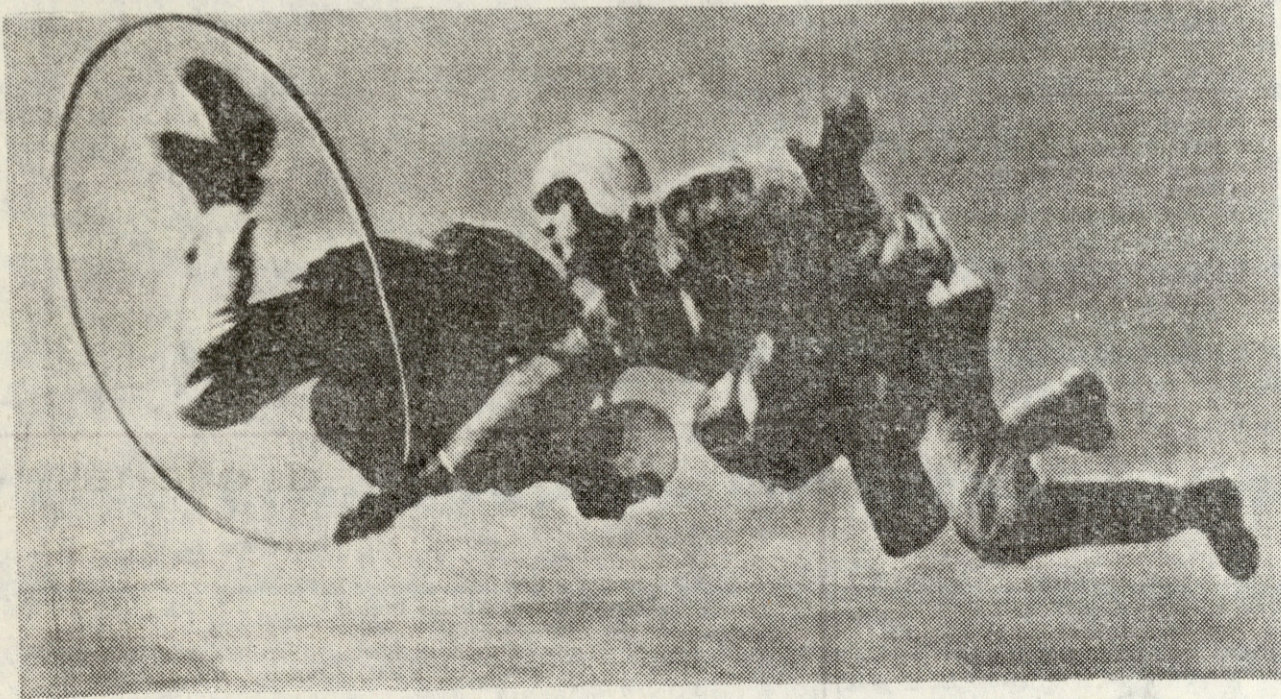
E-aproape-adînc de liniștit în mine, mi-e teamă doar de razele hoinare, mi-e teamă pentru orbii lilieci, și singura bătaia mea din aripi.

Cobor din turn din cînd în cînd spre mare cu o neștiut de potolită disperare că niciodată nu mă vei ajunge.

Și atunci, neiertător, îmi cresc în plete alge, nisipul tot se-adună-n orbitele concave, și-mi țintuiesc în trupul putred scoici, precum pătrunde moartea în epave...

RODICA COJOCARU

SCALPELU' 15

MANIFESTĂRI STUDENTEȘTI DEDICATE MARIÎ SĂRBĂTORI

În ansamblul preocupărilor studenților mediciniști de a sărbători prin muncă și creație a XXV-a aniversare a proclamării Republicii, se înscrie, auroolat de însemnătatea evenimentului cărui îi este închinat, alături de entuziasmul care l-a generat și valoarea sa în contextul vieții artistice studențești, și SEMINARUL NAȚIONAL DE ARTĂ TEATRALĂ STUDENȚEASCĂ, primul de acest fel din țara noastră, ale cărui lucrări se vor desfășura sub auspiciile INSTITUTULUI DE MEDICINĂ TIMIȘOARA.

Nu întâmplător îi este dat orașului de pe Bega să fie din nou gazdă primitoare emulațiilor creatoare ale studențimii noastre, și nu întâmplător mediciniștii timișoreni li s-a făcut cinstea să organizeze acest seminar. Pledează pentru această muncă intensă de asociație pe care o desfășoară studenții noștri, largă lor participare la toate manifestările politice, cultural-educative, artistice, care preocupă întregul nostru tineret, în virtutea aceluiași nobil crez calăuzitor care ne însoțește în tot ceea ce făptuim, dorința ca medicul de milne să fie la înălțimea viitorului intelectual, cu o personalitate multilaterală, cu o cultură demnă de cea a civilizației noastre socialiste.

Și dacă sîntem mindri, o facem în numele realizărilor noastre de pînă acum, a acestui „MARE PREMIU” obținut de „STUDIO M” al Institutului de medicină Timișoara, cu ocazia Festivalului național al artei teatrale studențești, Brașov — 1970, în numele animatorului vieții teatrale și artistice, în general, din lăcașul formării noastre ca oameni, și al cărui nume a putut fi înălțat adesea în paginile revistei noastre, FURNICA CRISTIAN. O facem în numele tuturor aceluia care îl ajută în munca sa, al aceluia care face noaptea de student să capete strălucire și noi semnificații.

Dedicăm acest eveniment artistic Aniversării republicii, noi, studenții mediciniști, cu puritatea și căldura anilor fierbinți pe care îi trăim!

ANUNȚ

Revista SCALPELU, organ al Uniunii Asociațiilor studențești din Institutul de medicină Timișoara anunță, cu ocazia celei de-a XXV-a aniversări a proclamării Republicii, a sărbătoreșcui eveniment de la 30 Decembrie, inițierea unui CONCURS: SLAVIM ERA SOCIALISTA!

Inițiativa noastră a pornit din dorința fierbinte de a da glas atașamentului studențimii noastre, prin forța și profunzimea cuvintului scris, față de politica Partidului Comunist Român, față de preocupările statului nostru, ale întregului popor român, angajat cu toate forțele sale pe drumul construcției socialismului în patria noastră, Republica Socialistă Românie.

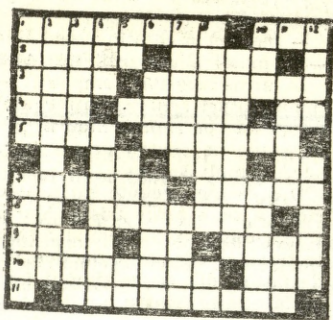
Sînt admise în concurs lucrări de proză literară, poezie patriotică, reportaj, anchete și interviuri, fotografii și grafică, menite să reflecte preocupările studenților din institutul nostru, conștiința utilității muncii, dăruirii și abnegației lor în marelui proces de înflorire multilaterală a societății noastre socialiste. La concurs pot participa toți studenții Institutului de medicină Timișoara.

Lucrările cele mai valoroase vor fi publicate în numărul festiv al revistei SCALPELU, dedicat aniversării Republicii.

SCALPELU

rebus

TOAMNA

ORIZONTAL :

1. Incepe toamna, cu decoru-i specific. — Din toamnă în toamnă (pl.). 2. Se dezgolește spre sfîrșitul toamnei. — A redat cu măiestrie un „După culesul viei” (1831-1891). 3. Piatră semiprețioasă. — Prețuită (fig.). 4. Cap de listă! — Păsări cu penajul bogat colorat. — Carte din sertar! 5. Localitate din R.S.F. Iugoslavia. — Dăruiesc toamnei rodul și frunzele. 6. Spre sfîrșitul lui octombrie! — Acesta

UMOR

O tînără către prietena ei :
— De cînd am desfăcut logodna, Pierre bea într-una.
— Se vede că sărbătorește evenimentul.

Doi amici se întorc de la o petrecere unde au băut zdravăn.
— Văd dublu — spuse primul.
— Și eu la fel.
— Atunci hai înapoi, facem un pocher în patru.

Mămica l-a așteptat pe băiețelul ei care a fost în cabinetul medicului dentist.
— Te-a durut, băiețas, nu-i așa? Am auzit niște țipete.
— Nu, mămică, a țipat doctorul, l-am mușcat de deget.

După o zi de muncă, șoferul autocamionului s-a întors cu „chef”. Iată-l acum în biroul șefului de garaj.

— Ești cam afumat, stimabile, îl apostrofează acesta. Cel puțin ai băgat camionul în garaj?

— P-parțial.

(pop.). — Din iac, coadă de rac! 7. Pieter român, autorul tabloului „Peisaj de toamnă”. — Aracul pentru Bachus (pl.). 8. Soarele rebusiștilor. — Toamna le puse-tiese alei e. 9. Trib legendar. — Ultimele zile din brumar, la sfîrșitul calendarului! — Apărut deodată. 10. Loc tradițional de dispută. — prietenească între păstramă, mămăliguță și inevitabilul tîlburel. — E-sența umezelii. 11. A scris pamfletul „1907. Din primăvară pînă în toamnă”.

VERTICAL :

1. Grădinile culturii, deschise-n fapt de toamnă. — Răcoasă și umedă toamna. 2. Autorul unei binecunoscute „Rapsodii de toamnă”. 3. Urmași ai unui vechi trib indian. — Crescut la mijloc! 4. Popor antic din sudul Franței. — O groapă mai mică. 5. Caic din sticlă! — Diminutiv feminin. — Măsură de suprafață. 6. Culege rodul toamnei. — Din cînd în cînd (fem. sing.). 7. Te copleșește cu rodul ei bogat, toamna. — Localitate în R.F. a Germaniei 8. Lucașfărul poeziei românești, autorul stihurilor „Afară-i toamnă”. — Dinși din tei! 9. „Îți mai aduci aminte doamnă? Era tirziu și era toamnă”. (pl.). 10. Nume feminin. — Adversar. 11. Loc de sortare. — Clipe de sfîrșit! 12. Plin de noroi. — Haina zorilor de toamnă.

Cuvinte rare : IRIG, ENEL, CRIG.

NICOLAE DOROIU III M. G.

— Mi-ai salvat viața, îi spune salvatorului său, omul scos din apă. V-aș da 50 de dolari, dar n-am decît o bancnotă de 100 dolari.

— Poate mai săriți o dată în apă?!

Instructorul unei școli de conducători auto către fermecătoarea sa elevă :

— V-a spus cineva că aveți ochi expresivi și minunați?

— Da, a răspuns cochet fata.

— Atunci pentru ce dracu'nu vă uitați cu ochii aceștia expresivi și minunați la semnele de circulație?!

Un scoțian, în vizită la Milano, pierde într-o zi 50 de lire. La plecare roagă pe portarul hotelului unde locuise, dacă găsește banii, să-i păstreze pînă la o nouă vizită.

După doi ani, revenind în același oraș, și trecînd prin fața hotelului cu pricina, vede un grup de muncitori care săpau, și se îndreaptă, vădit încurcat, spre portar...

— Nu era, totuși, cazul...

...TIC...TIC...TIC...TIC...TIC...

Cum va arăta Centrul Timișoara? Este o întrebare la care vă putem oferi răspunsul, prin intermediul arhitectului șef al municipiului Timișoara, Alexandru Balos. Este vorba despre porțiunea cuprinsă între Teatrul Național și Catedrală, care va suferi modificări de amplasare. Dintre multiplele variante, a fost aleasă următoarea : coverul de verdeață din această zonă va fi îmbogățit. Se vor extinde trotuarele de promenadă în detrimentul carosabilului, iar circulația autovehiculelor prin centrul orașului va fi suspendată, rămînd doar tunel de tramvai, iar autoturismele vor fi dirijate pe străzile laterale unde se vor efectua amenajările corespunzătoare. Este propunerea ce se va traduce în fapt, după consultarea opiniilor cetățenilor orașului, pînă la seama de propunerile și sugestile lor.

Ploaie de meteorii? Da, un autentic și important fenomen astronomic în luna decembrie. Este vorba de curentul meteoric din direcția constelației Gemenei. Intensitatea maximă a curentului va fi atinsă în ziua de 13 decembrie (noaptea), cu o frecvență de 15 de stele cazătoare pe oră.

Studenții mediciniști francezi reușii la examenul sfîrșitului primului an, dar neadmiși în anul al doilea din lipsă de locuri, își continuă greva toamei la Clermont-Ferrand, Tours și Paris. La Bordeaux încă 14 studenți au început aceeași mișcare revendicativă joi seara. (L'humanité, 25 noiembrie 1972).

O delegație a U.E.R. din Marsilia a fost primită joi la Ministerul educației naționale franceze. Această delegație propunea soluții conflictului apărut între rectorul facultății și U.E.R. cu privire la integrarea în anul al doilea a celor 44 de studenți care fac greva toamei. Ministerul a menținut decizia rectorului de a nu per-

mite acestor studenți să se prezinte la un concurs special după care ar urma să fie admiși în anul al doilea (L'humanité, nov. '72).

Lucian Blaga, asupra unor aspecte ale activității intelectuale. „Foarte multe sofisme nasc nu din lipsă de logică, ci din prea multă logică — ca să zicem așa — anume atunci cînd operăm cu mai multă logică, cu mai multă putere de analiză, cu mai multe subtilități metodice, decît cere gradul de complexitate proprie obiectului pe care-l cercetăm, — cînd chemăm mai multă forță decît cere problema”

America... America... America... Consilierul special al fostului președinte John F. Kennedy, Teodor C. Sorensen, rezuma limitele puternic prezidențiale în următoarele cinci categorii :

— „permisibilitate” (în ordinea legii, a unei mari părți a opiniei publice, a practicii posibilului);

— resurse disponibile;

— timp disponibil;

— consecințe previzibile;

— informație disponibilă.

În numărul viitor, despre imaginea lui John Steinbeck asupra lumii.

Revista „Micron” a Poitehnicilor culege în paginile ei, și în propria și în figurat, folclor Din Oaș, de pe valea Nerei... Foarte frumos! Pe cînd imixtiuni și în arta vindecării oamenilor? Cîi despre imaginea „sîntem șogori”, ca prin Banat, de... dacă zic ei...

În cazul în care nu va mai apărea încă un număr al revistei noastre pînă la Anul Nou, colectivul redacțional al Scalpelului urează tuturor cititorilor, tuturor studenților timișoreni, un cadru LA MULȚI ANI ȘI MULTE BUCURII!

POȘTA REDACȚIEI

G. EUGEN. — „Sînt coleg de-a, dumneavoastră. Scriu ca și dumneavoastră, cei din redacție Vreau să și public în paginile Scalpelului”.

Sincer să fiu, scrisoarea mi-a plăcut. Nu știu cum se face însă că ați uitat să ne trimiteți materialul pe care ați vrut să-l publicăm. Sau, mai știu eu, poate ați încercat doar să vedeți dacă „trage”. Fiți fără grijă!

N.O. — Ne scrieți: „... și e atît de frumos la Costinești încît îți simți inima dînr-odată cuprinsă de poezie.”

Vă trimite și o strofă închinată acestui loc plin de farmec și viață :

Vă zic, colegi, vă duceți

În tabără la Costinești

E-atîț de minunat acolo

Ci simți aievea că trăiești...!

De, dacă tot ați zis dumneavoastră, eu nu mai zic nimic!

NIC. BERASCU — Ne pare rău că nu vă putem îndeplini dorința. Spațiul revistei noastre este încă foarte redus pentru a putea publica o nuvelă de dimensiunile acesteia pe care ne-o propuneți. Vă dăm o sugestie însă : prezentați-o în cadrul

unei ședințe a cenaclului literar. Ar fi mult mai bine și mai meritor.

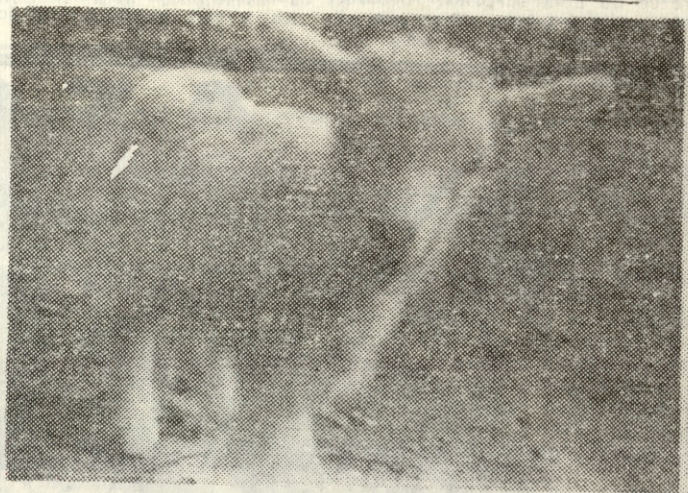
Ne puteți trimite însă ori ce fel de material care să fie de dimensiuni încădrabile în spațiul revistei. Vă așteptăm. P.O. — Citez din scrisoarea trimisă : „Cred că ar trebui să publicați mai multe poze, mai multă grafică în paginile revistei. Sînt convins că astfel nivelul ei de prezentare ar crește mult”.

Și noi sîntem convinși de acest lucru. Dovada : dacă ne urmăriți, probabil ați sesizat că urmăim calea acestei convinșeri comune. Vă mulțumim totuși pentru sugestie și așteptăm altele. Pe cîrînd!

EUGENIA C. — Cred că vă înșelați. Generația noastră nu trebuie să fie de loc pesimistă. Nu e loc în preocupările sale pentru așa ceva. Ne scrieți că „sînteți profund decepționată că încă nu ați găsit „un băiat care să știe cu adevărat să viseze” și care să poată fi pe placul ființei dumneavoastră „melancolice, înclinînd mereu spre poezie”, întrebîndu-ne totodată „oare nimeni nu mai știe să viseze?”.

Visătorii sînt ei destul. Felul schimbat de a visa vă face probabil să nu-i recunoașteți. Privindu-vă mai cu atenție colegii, poate vă schimbați convingerea. Succes!

PAVEL PUREA

Inocență...

Colectivul redacțional

Redactor-șef : Horia Crișan

Redactori șefi-adjuncți : Pavel Purea, Ana Bercea, Furnică

Cristian

Secretar general de redacție : Ion Romoșan

Tehnoredactor : Nicolae Doroiu

Conf. univ. Estera Franke

Goro, Traian

Băcilă, Rodica Cojocaru, Liana Filip, Mariana Gherman,

Ileana Maria Grozav, Ulpia Janina Moraru, Miroslav Nicolai,

Petru Rus, Mariana Vasile, Eugen Vancu

Grafică : Veronica Coreanu, Emil Olteanu

Fotoreporter : Ioan Tepordei.